

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

หนังสือ

- กุหลาบ สายประดิษฐ์. เรื่องของเขาและศรีบูรพาภิณฑลประพันธ์ในบรรณพิภพ. ประชาชาติ
(1 พฤษภาคม 2482) 4, 58.
- จางระไน แกลโกศล. มองระบอบหนังสือพิมพ์. นิเทศสาร. (ตุลาคม 2520): 46
- ชัยอนันต์ สมุทวานิช. ไตรลักษณ์รัฐไทยในพหุสังคมสยาม : ว่าด้วยการสร้างรัฐ การสร้าง
ชาติและประชาสังคมไทย. สมุดสังคมศาสตร์, 2533.
- นิธิ เอียวศรีวงศ์. เสรีภาพของหนังสือพิมพ์. วิทยาสารปริทัศน์. (เมษายน, 2513): 8
- ประเวศ วะสี. จดหมายจากเมืองไทย. สังคมศาสตร์ปริทัศน์. (12 มกราคม 2517):
58 - 71.
- เปลว สีเงิน. สะบัดปากกาตีแสงหน้า. ไทยรัฐ (1 มกราคม 2523 - 31 ธันวาคม
2534): 5
- ไพสันต์ พรหมน้อย. หนังสือพิมพ์แนวความคิดภาพพจน์และการต่อสู้. วารสารสังคมศาสตร์.
2516.
- เฟรด เอส ซิเบอร์ท. เดออดอร์ ฟิเตอร์สันและวิลเบอร์ แชรम्म. ทฤษฎีสื่อมวลชน.
แปลโดย เกษม ศิริสัมพันธ์ พระนคร, สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย,
2513.
- รวีวรรณ ประกอบพล. " สื่อมวลชนกับวิกฤตการณ์ทางการเมืองในประเทศไทย ".
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาสาขาศาสนาเปรียบเทียบ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
มหิดล, 2531.
- วีรพงษ์ รามางกูร. เศรษฐกิจไทยการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนา. สังคมศาสตร์ปริทัศน์.
(2525): 46

ศิริชัย ศิริกายะ และกาญจนา แก้วเทพ. ทฤษฎีการสื่อสารมวลชน. กรุงเทพมหานคร:

ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

สวดศรี เผ่าอินจันทร์. คอลัมน์และบทวิจารณ์หนังสือพิมพ์. วารสารมนุษยศาสตร์

(มกราคม - เมษายน 2521): 34 - 39.

สมควาร กวียะ. " บทบาทหน้าที่ของการสื่อสาร ". ในเอกสารการสอนชุดวิชาหลักและ

ทฤษฎีการสื่อสาร. หน้า 164 - 243. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย

สุโขทัยธรรมมาธิราช, 2529.

สมบุรณ์ วรพงษ์. อิทธิพลจากภายนอกที่เข้ามาสู่ นสพ. บนเส้นทางหนังสือพิมพ์. (2534).

75 - 78.

_____. หนังสือพิมพ์ก็คอรัปชันเป็น. ผู้นำ. (มีนาคม - เมษายน 2527).

สัญญา สัญญาวิวัฒน์. ทฤษฎีสังคมวิทยา: เนื้อหาและการใช้เบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร:

เจ้าพระยาการพิมพ์, 2529.

สาธิต ยวนันตการุณ. แนวคิดเกี่ยวกับสถาบันทางการเมืองของม้งก่าห้าสิบและเปลาว สีเงิน.

หลักสูตรปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาการปกครอง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,

2531.

สุภาวงศ์ จันทวนิช. วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย, พิมพ์ครั้งที่ 3, 2534.

สัมภาษณ์

โรจน์ งามแมน. สัมภาษณ์. 28 ธันวาคม 2537.

สมชัย กัดมฤตยานนท์. สัมภาษณ์. แนวคิดเกี่ยวกับสถาบันทางการเมืองของม้งก่าห้าสิบและ

เปลาว สีเงิน. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาการปกครอง. 2531: 187

แสงชัย สุนทรวิวัฒน์. สัมภาษณ์. แนวคิดเกี่ยวกับสถาบันทางการเมืองของม้งก่าห้าสิบและ

เปลาว สีเงิน. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาการปกครอง 2531: 193

ภาษาอังกฤษ

O'Sullivan. Tim and others. Key Concepts in Communication.

London: Methuen and Co Ltd. 1893.

Unesco. Literacy Situation in Asia and The Pacific: Country Studies

Thailand. Bangkok: Unesco office for education in Asia and the Pacific, 1984.

Wilbur, Schramm. The Process and Effects of Mass Communication.

Urbana, Ill.: University of Illinois Press, 1960.

Wiley, Malcolm. " The Functions of the Newspaper ". Annals of

the American Academy of Political and Social Science.

Vol.219 (1942): 19.

Wright, Charles R. Mass Communication: A Sociological Persepective.

3rd ed. New York: Random House, 1986.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โรจน์ งามแก่น
ศูนย์วิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สัตว์การเมือง

การเมืองบ้านเราที่เขาเล่นกันแปลก ๆ นะครับ แทนที่จะสู้กันด้วยเหตุด้วยผล สู้กันด้วยผลประโยชน์ของส่วนรวม หรือสู้กันซึ่ง ๆ หน้าด้วยสติปัญญาอันจะแก้ไข้ปัญหาที่เกิดขึ้นใช้กันแปลก ๆ และใช้สัตว์เป็นตัวแทนเข้าสู่กับอีกฝ่าย

คุณบุญชู โรจนเสถียร คุณตามใจ ช่างโค และคุณอำนาจ วีรกรรม ถูกจารึกชื่อใส่หลังเหรียญไปแล้วอีกรายตามที่เป็นข่าวสนุกสนานปนทุเรศไปเมื่อวันสองวันมานี้

ความจริง เหตุการณ์ทำนองนี้ไม่ใช่มีเป็นครั้งแรก เคยมีรัฐมนตรียุคก่อนนี้โดนมาแล้ว แม้กระทั่งสส.ผู้หนึ่งก็ยังมีถูกเขียนชื่อใส่หลังสุนัขพาไปปล่อยให้เดินในบริเวณรัฐสภา

การเมืองเป็นของดี แต่คนเล่นการเมืองบางคนมันระยำเอง เพราะเหตุนี้จึงมีคนเรียกมนุษย์บางคนทั่วบริเวณอยู่ในวงการนั้นว่า "สัตว์การเมือง"

หมกก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าทำไมคนเราถึงเข้าใจกันว่าสัตว์ที่เรียกว่า "เหยื่อ" นั้นมันเลวทรามลำช้า ตามปกติชีวิตของมันไม่ค่อยคลุกคลีกับมนุษย์อยู่แล้ว มีแต่มนุษย์เท่านั้นที่คลั่งคลึงไปคลุกคลีกับมันเอง

ก็ไม่รู้ว่าใครจะเหยื่อกว่ากันละครับ สัตว์ที่เรียกว่าเหยื่อนี้ นับว่าเป็นสัตว์เลื้อยคลานชนิดหนึ่ง มันอยู่ใต้ทั้งในน้ำและบนบก รูปร่างคล้ายจระเข้ แต่ตัวเล็กกว่า หางแบน ๆ เหมือนกัน บางแห่งก็เรียกว่าแลน บางหมู่บ้านก็เรียกว่าตัวฮังเล แดว ๆ ชายทะเล หรือที่มีน้ำเค็มเข้าถึงนั้นแหละมาก

สัตว์พวกนี้อยู่กันเป็นหมู่ ๆ เนื้อตัวมีกลิ่นคาวจัด ชอบกินของเน่า ๆ ดูเหมือนว่าจะไม่ทำอันตรายต่อมนุษย์ ชุกนอนอยู่ตามกองจาก พงหญ้า พงไม้รก ๆ ตามริมชายคลอง ที่มันน้ำกลั้วก็ตรงรูปร่างคล้ายจระเข้ และอีกอย่างชอบทำให้คนตกใจ

ชาวบ้านที่พายเรือไปเรื่อย ๆ ตามคลอง โดยเฉพาะตอนกลางคืน จับไข่หัวโกรนมามากต่อมาก คือพายไปเจียบ ๆ มันจะกระโดดตบตบหัวเรือ คนพายเรือก็ตกใจนึกว่าผีหลอกบ้าง ถูกคนตีกรำร้ายบ้าง พลิกคว่ำพลิกหงายกันเป็นประจำ

บางคนเขาก็คิดว่าถูกเหยื่อหลอกแล้วจะชวยแต่เขามิ่วจี้แก้มเกล็ด คือเหยื่อกระโดดผ่านไปแล้ว

ให้วิกน้ำสาดหัวเรือแล้วพูดรับขวัญว่า "ตัวเงินตัวทองมาแล้ว" บางทีเหยื่อมันเลื้อยไปอยู่ตามใต้ถุนบ้าน เขาก็ให้ทำพิธีต้อนรับแล้วพูดทำนองที่เหมือนกัน

สมัยผมอยู่บ้านนอกเคยเจอบ่อย ๆ แต่ไม่ทันได้วิกน้ำก็จ้ำอ้าวทุกที แล้วมันก็ช่วยบ้าง คืบบ้างไปตามประสา แต่ผมว่ามันคงไม่ใช่เพราะเหยื่อหรอก เพราะการกระทำของผมเอง เมามากว่า

ในทางตรงกันข้าม นอกจากเหยื่อไม่เลวทำให้ใครเลวทรามต่ำช้าจริง ๆ แล้ว เหยื่อยังมีประโยชน์มากมายมหาศาล หนึ่งก็เอาไปทำเครื่องประดับทำกระเป๋าก็ได้ โดยเฉพาะตัวของมันวิเศษมากเอามาทำยาดีเป็นที่หนึ่ง

เด็ก ๆ ที่เป็นโรคตาขโมย พุงโรกันปอดกินได้แต่ไม่อ้วน ซ้ำกินจุกกินจิก ตาเป็นเกล็ด กระดี่เวลาปวดจางจะเกาทั้งเพราะพยาธิไชยุบยิบ ท่านว่าดีเหยื่อมาชักตัวแล้วล้างเอาดิมมาอย่าง ว่างสุดดีแล้วเอามาให้เด็กกิน

เวลาให้กินแล้วต้องเอาช้อนไว้ในที่สูง ๆ นะครับ อันนี้ไม่เกี่ยวกับเกล็ดล้นอะไรหรอก มันเกี่ยวข้องที่ว่า ดับนี้ย่างแล้วมันหอม วางไว้ต่ำ ๆ เด็กจะแอบเอาไปกินซะหมดก่อนนะครับ

รับของกินชักคืบสองคืบตามขโมยจะหาว่าเป็นปลัดทั้ง

เห็นไหมครับ..เหยื่อมันไม่ได้เลวทรามอะไรเลย ซ้ำมีคุณประโยชน์อีกด้วย ผมว่ามันจะมีประโยชน์กว่า "คนบางคน" ที่อยู่เบื้องหลังการอาศัยบุญเหยื่อเบิกทางการเมืองของตัวเองอีก

เปลว สีเงิน

เหนือพรรคยังมีปอน

จับก็ดำ ไม้จับก็ดำ...ถ้ามันจะบ้านกันใหญ่ซะแล้ว ก็เรื่องปอนการพนัน นั้นแหละ คนที่ดำและเป็นเด็ดเป็นเด่นจนออกนอกหน้า หาไซ้กันขม การพนันแต่อย่างใด กลายเป็นคนระดับปัญญาชนและในแวดวงรัฐบาล ด้วยกันนั่นเอง

จะว่าผลงานของคุณณรงค์ มหานนท์ เป็นการกระชากหนังเสือที่คลุม ร่างสัตว์บางประเภท หรือพฤติกรรมของบางคนเขี้ยวดำรา "กินปูนแล้วร้อนท้อง" ก็เห็นจะไม่ผิดความจริงเท่าไรนัก

ก็ดูซิครับ...ตอนที่ตำรวจเขาเกรงอกเกรงใจ ไม่อยากอุบหน้าปะจุมุกที่ อยู่ติดกับปากยาว ๆ ก็หาว่าตำรวจปมโก้มั่งละ ตำรวจคุมปอนมั่งละ (อันนี้มี ส่วนจริงมากกว่าเท็จ) ตำรวจกลัวนักการเมืองมั่งละ ตำรวจมีนโยบายสนับสนุนให้ปอนเป็นแหล่งสะพัดเงินตรามั่งละ ถึงขนาดมีพรรคการเมืองลอย โอกาสจะเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีมหาดไทย

เฮ้อ...พอจับเข้าสองสามทีก็มีเสียงกระแห่นะกระแห่นมาจากบุคคลใน พรรคการเมือง โดยเฉพาะพรรคร่วมรัฐบาลบางพรรค ถึงจะไม่จ้วงจาบโจมดี ตรง ๆ เพราะยังพอมียางในหัวใจอยู่บ้าง แต่ลีลาและสำเนียงพูดจา มันก็พอสู้อ ให้เห็นสกุลและกำพิศภายในเบื้องหลังอยู่รำไร

คำที่ว่า "คนไม่รู้ คือไม่รู้ แต่ทวดคาท่านรู้" นั้นมันถ้าสมัยเสียแล้ว ไม่ต้อง ถึงผี ถึงทวดคาหรอก พฤติการณ์บางกรณีก็ขอทานบางเคาเขายังรู้ดี

เมื่อวันก่อนผมอ่านหนังสือพิมพ์ที่พบว่าคุณโอภาส รัตนสิน ผู้ช่วยผู้ บัญชาการตำรวจสอบสวนกลางให้สัมภาษณ์ ท่านบอกว่า ปอนที่ซา ๆ กันไป กำลังพยายามเปิดขึ้นอีก หลายแห่งก็เปิดแล้ว ที่เปิดอยู่ก็มีเช่น ปอนหลังสวน ปอนกิ่งเพชร ปอนถนนเพชรบุรี ฯลฯ

วิเคราะห์ตามเหตุการณ์และความเป็นจริง เป็นของแน่เหลือเกิน "ปอน" แต่ละแห่ง ถ้าไม่มีบารมีแห่ง "สี" หรือบารมีแห่งพรรคกุ่มกะลาหัวแล้ว ยากที่ จะเหิมเกริมเปิดโดยไม่เกรงหน้าอินทร์หน้าพรหม

ปัญหาเรื้อรังสังคมนั้น มีเกิดจากพวกผู้ลี้ภัยเงิน มีบารมีเป็นส่วนใหญ่ พวกชาวบ้าน...ระจอกงอกงอยอ้อยงงหม ย่างเง็งก็แต่หน้ากันว้าเมื่อไหร่หน้า จะท่วม กทม. แล้วพิศพาปู่เทียมออกปากอ่าวชะที่เท่านั้น

นี่ได้ข่าวว่าสุนัขแถว ๆ ซอย 87 ลาดพร้าว เป็นหมันไปแล้วหลายตัว เพราะระดับน้ำในซอยมันสูงจนไข่มันลงไปแช่ถึงน้ำเสียพันธุ์ไปเลย

แล้วก็มี สส.อีกท่านจากพรรคกิจสังคม ซึ่งเป็นพรรคร่วมรัฐบาล คือ คุณองรัช เทียงธรรม ท่านเป็นทนายความมีชื่อเสียงดังในเมืองไทยและใน วงกว้างมาก ท่านให้สัมภาษณ์ "มติชน" ว่า "ปอนที่มาเก๊าห้องวี.ไอ.พี.เพิ่ม โด๊ะพนันเป็น 6 โด๊ะใหญ่ ๆ เพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยวจากไทย แต่ก่อนเขาติดรูป

พลเอกสิทธิ (จิรโรจน์) ตอนนี้เพิ่มรูปพลตำรวจเอกณรงค์ (มหานนท์) อีกรูป แล้ว เพื่อตอบแทนบุญคุณที่ช่วยให้คนไทยไปเล่นกันมากขึ้น"

ก็วิเคราะห์ตามสำเนียง ลีลา และหางเสียงกันเอาเองก็แล้วกันนะครับ ว่าท่าน สส.ผู้ทรงไว้ซึ่งความปรารถนาดีต่อบ้านเมือง พูดด้วยความรับผิดชอบ สร้างสรรค์สังคม และโอบเอื้ออารีต่อคุณณรงค์ มหานนท์ และคุณสิทธิ จิรโรจน์ มากแค่ไหน

ว่าแล้วก็อยากไปบงก้าคิดหมัด ก็อยากไปก็ก้าคำชะกัษีสิม แล้วก็อยาก จะคว่าที่ท่าน สส.บอกมีรูป รวม.มหาดไทย กับ .อ.ตร.ติดอยู่นั้นเป็นความจริงแค่ไหน

สังคมนอนเมืองไทยมันยิ่งใหญ่ ขอกย้อนย้อนข้างนี้แหละ.....เหนือคน ยังมีคน เหนือพวกยังมีพรรค และ เหนือพรรคยังมีปอน จริงบ่.

เปลว สีเงิน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รักที่ฝังใจ

ฝรั่งมันยังประมาทหน้าว่า "คนไทยโกรธง่าย หายเร็ว" อย่างปัญหา
น้ำท่วมกรุง เป็นต้น เมื่อทุกอย่างคืนสู่สภาพเดิม สุขภาพจิตของคนเมือง
หลวงก็จะคืนสู่สภาพเดิมด้วย ลืมว่าครึ่งหนึ่งเคยโกรธแค้นคนที่ชื่อ "เทียม"
ปานว่าจะร่วมทำร่วมเดินกันไม่ได้

เมื่อถึงวันนี้ ฝรั่งมันก็กลายเป็นผู้รู้ใจคนไทยมากที่สุด ไม่มีใครร้อน
ไม่มีใครหนาว ลืมไปว่าคราวหนึ่งต้องยื่นขี ยื่นเขี้ยว ท่ามกลางน้ำเซียว และขุ่น
คลักบนท้องถนน แล้วเหลียวหาคนแย่งเอาไม่ได้

แต่วันนี้ ผมไม่ได้มาในฐานะพรรคที่จะต้องทวงส่วนบุญจากใคร แต่มา
ในฐานะเจ้าของกรุงเทพคนหนึ่งซึ่งกำลังถูกอภิสิทธิ์ชนเดือนเป็ดและปีบ
จนเดินตัวลีบจากฟุตบอลลงไปในพื้นที่ถนน

เรื่องแฉงเร่ รถเข็นขายของตามริมถนนร่นแฉงนั้นแหละครับ โหนว่า
สั่งกวาดขัน จักรเย็บกันแล้วยังใจละ ผมก็ยังเป็นเครื่องหมายประธานความ
ป่าเถื่อนที่ไร้กฎ ไร้ระเบียบ และเห็นความทะเลาะแหวะของผู้คุมนโยบายอยู่
เช่นเดิม

มันสกปรก รุงรัง และรังเกศสิทธิ์ของชาวบ้านในอันที่จะใช้ฟุตบอลเป็น
ที่สัญจรร่วมกัน ไม่ใช่ใช้คนใดคนหนึ่งยึดครองเป็นที่ขายข้าวขายของ แล้วยัง
และทะเลาะจนชาวบ้านต้องลงไปเดินแข่งกับรถในท้องถนน อย่างเช่นย่าน
อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ ประตูน้ำ บางรัก หน้าตลาดหมอชิต บางลำพู สะพาน-
ควาย และตามย่านสี่แยกชุมชนเกือบทั่วไป

ที่นั่นเสร้านี่สะท้อนใจกว่านั้น ผมยอมรับว่า กรุงเทพฯเดี๋ยวนี้คือขบถ
เขี้ยวขึ้นมาบ้าง ซึ่งต้องยกให้เป็นคุณงามความดีของคุณ "ชาวนันท์ สุดลาภ"
อดีตผู้ว่าฯ กทม. และเป็น ผวจ.กำแพงเพชรในปัจจุบัน

แต่ผู้บริหาร กทม.ยุคปัจจุบัน นอกจากไม่สนใจเจตนารมณ์อันประเสริฐ
แล้ว ยังหยาบหยามขำขี้ส่วนที่ดีของผู้บริหารยุคก่อนนั่นคือไม่เร่งไม่รีบมือ
ปลุกดันไม้เพิ่มเติม ยังปล่อยให้ถูกหลานจัญ รอคอยทำลาย สิ่งที่เขาทำเอาไว้คือ

ไม่เชื่อไปดูที่หน้างานส่งสายเหนือ หรือที่เรียกกันว่าตลาดหมอชิตซิครับ
ที่ฟุตบอลไม่ทราบว่ามีทาง กทม.เขาจัดให้มีงาน "นทกรรมรถเข็นก๋วยเตี๋ยว
ผสมเชื้อโรค" หรืออย่างไรแน่ ปลดปล่อยให้ชาวบ้านเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายไปนั่งกิน
กัน ดู ๆ แล้วหาความสะอาดไม่ได้เลย แม้กระทั่งน้ำล้างชามเหมือนน้ำในรูท่อ

ที่น้ำขำใจมากกว่านั้นคือ พวกพ่อค้าแม่ขายเล่นเอาหลอดไฟนีออนไป
มัดติดกับต้นไม้เล็ก ๆ ที่เพิ่งปลูกบ้าง เพิ่งจะย่นดินบ้าง ลำต้นเท่าหัวนิ้วมือ
แท้ ๆ นีออนคุ้นเบ้อเรอ ขำขี้ร้อนด้วย บางรายแค่มัด บางรายถึงขนาดใช้ตะปู

ดอกกับลำต้น ผมทนดูไม่ไหวจริง ๆ ครับ
ก็เลยเก็บมาฟ้องชาวกรุงด้วยกันแหละ

แต่ผมไม่หวังจะให้ผู้ว่าฯ กทม. ต้องเสียเวลาในการพิจารณาขบวนระดม
ซ่อมแซมหลังจากน้ำท่วมซึ่งมีก้อนโคม่าสนใจปัญหาเล็ก ๆ ซึ่งไม่มีผลประ-
โยชน์อะไรมากนัก

เพียงแต่อยากตั้งความหวังฝากไว้ชั่กนิดเดียวว่า ถ้าไม่คิดจะทำอะไร
ให้มันเป็นผลประโยชน์ต่อเมืองกรุงแล้วละก็...แค่ช่วยรักษาสิ่งที่คนอื่นเขา
ทำไว้ให้มันเป็นบุญุโช ริไม่ก็...หลีกไปไกล ๆ จากรางหญ้าใบนี้ซะที

เปลว สีเงิน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1252 MAR 11

โสเภณีที่รัก

ภททระจกัหมากความ เรื่องกะหรที่ภูเกิด ตอดกัณคนละทีสองที กลายเป็นนวนิยายนำหน้า 500 ตอนไม่จบ หุคกัณอยู่ทำไม้ชำ ๆ ซาก ๆ จำเจ ไม่มีอะไรจะทำกัณรึยั้งใจ เรื่องที่หุคกัณก็ล้วนแต่หุคกัณมาปากจะฉีกถึงสุดทั้งนั้น... ทำซีควับ ทำให้ปรากฏ ไม่ใช่หมาหุคกัณเหมือนผู้กัณกับละครถึง

เรื่องขงเรื่องมันคืออยู่ตรงที่ว่า ผู้กัณกับนโยบายพหยาขามจะฝืนโลก ไม่ยอมรับความจริง ไม่อนุวัตันกฎระเบียบให้สอดคล้องกับสภาพสังคม เหมือนคนไม่ พ.ศ.นี้ จะเบงเบงอยู่คนเดียวว่า "แผ่นดินไหวเพราะปลาอานันท์พลิกตัว"

ผยข้งนับถือท่านผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตอยู่จนวินาทีนี้ คือ คุณมานิต วิไล-พัชรีย์ ท่านหุคกัณอย่างคนที่มีสายตายาวไกล และยอมรับสภาพความเป็นจริงที่มันบอกให้ตรวจวิเคราะห์ระบบโสเภณีให้เข้าในกรอบขอบข่ายของกฎหมาย ก็จะมีก็ให้มันข้งข้ง ความกฎหมาย ผิดฝ่าผิดฝั้งจะได้ว่ากันไปตามกระบวนเมือง

นี่เล่นไม่ยอมรับเลยว่าในประเทศไทยมีผู้หญิงขายตัวหาเงิน ในความเป็นจริงผู้หญิงขายตัวโดยสมัครใจนี้มีมาตั้งแต่โลกใบนี้เริ่มขึ้นและมีมนุษย์อยู่อาศัย เมื่อกฎหมายฝืนโลก ทุกอย่างมันก็เกิดแรงกดดันและต่อต้าน

เมื่อคัดค้านก็เกิดรอยแตกปริเป็นช่องว่าง ในช่องนี้แหละที่พวกแมลง

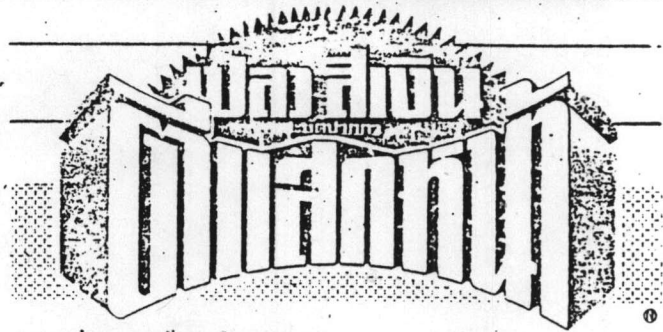
นานาชนิด ทั้งแมลงวัน แมลงวัน แมงกระจุย ทั้งนอกเครื่องแบบและในเครื่องแบบ เกาะทับตัวกัน

เราไม่แก้ข้งข้งว้าง เตะดัน ไปไล่ตะครุบพวกแมง อีกร้อยชาติก็ไม่หมด ในสภาพพื้นฐาน ผู้รักษากฎหมายทุกคนเปรียบเหมือนน้ำ น้ำไม่เคยคดเคี้ยว แต่ที่เห็นน้ำไหลคดเคี้ยวเลี้ยวตล้นนั้น ไม่ใช่ น้ำคด แต่คือ กลอง ของแหล่งน้ำนั้น ๆ มันคดเคี้ยวตะหาก

เรามาขุดกลองกันให้ตรงดีกว่า ปรัชญาไตรภพกฎหมายให้มันมีช่องโหว่ฉีกฉีกต้อง รัฐบาลอาจจะมึนงงได้จากใบอนุญาตแต่ไม่ปิดขายแหล่งน้ำบ่อน้อยด้วย ตำรวจก็จะได้ไม่สั่งไปเป็นนายช่องเงา ซ้ำอีก เรควบคุมดูแล ตลอดถึงการรักษาทรัพย์สินน้อย ๆ ของแต่ละองงกัณางมีให้เป็นแหล่งแพร่เชื้อโรคก็ง่ายเข้า

นี่ผมก็เห็น คุณณรงค์ ฆะภานนท์ อ.ร. ท่านมองเป็นนโยบายไปทำนองนี้ให้ตำรวจปฏิบัติ คือเน้นการกวาดล้าง จับกุม พวกแมงคาคาที่บังกับขุ้ขี้ขี้ กักขังหญิง ไม่ใช่ฆ่าจับเป็นดังหลอกเจ้าเพื่อเอาผลงานอย่างที่ป็นอยู่ คือเดือนนึงก็จับครั้งนึง โดยคดกลองกับข้งข้งให้จัดหาผู้หญิงมามอบให้ มีอยู่หลายแห่งที่เป็นแบบนี้ ตามบนบำหลายคนเหมือนกันที่ได้เพิ่มด้วยพฤติกรรมอย่างนี้

ปัจจุบัน ในขณะที่เราไม่ยอมรับการมีโสเภณี แต่ธุรกิจแขนงนี้กลับเฟื่องฟู มีการลงทุนสร้างอาคารเป็นสิบเป็นร้อยล้านตระหง่านเมือง ไม่เชื่อลองเข้าไปตามสถานอาบอบนวดซีควับ ร้อยละ ๑๑ มันคือช่องโหว่โสเภณีที่ถูกต้องตามกฎหมายนั่นเอง เองง่าย ๆ อย่างเจ้าพระยา เอาตัวใส่ตู้ไว้เป็นร้อยเป็นพัน เลือกรื้อได้

คามราคาว่าจะขายด้วย หรือคนวดแถมมาขาย
ถ้าจะว่าตำรวจไม่รู้...ก็สมควรขูดกรมตำรวจเปิดสถานบริการซะอีกแห่งไปเลย ทุกวันนี้มีใครไปจับ มีแต่ถึงเดือนเข้าไปจับ ท่านรัฐมนตรีมหาดไทย ไม่เชื่อผมข้งมือไปพิสูจน์ได้เลขทุกแห่ง
เรื่อง ๆ เช่นกฎหมายโสเภณีออกมาให้มันรู้แล้วรู้รอดไปซะทีเถอะ จะได้จัดระเบียบให้มันถูกต้อง
แต่ขอรับรองอย่างเดียว รัฐบาลไม่ต้องจัดสอบข้าราชการตำรวจ ข้งทุนไปดูงานด้านกะหรต่างประเทศหรอก แต่ตั้ง "โกเหล็ง" เป็นที่ปรึกษา ก็ขี้เกียจจะฉีดยาซากะผลกัณทั้งกรม

เปลว สีเงิน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สยาม เมืองยิ้ม

วันที่ขายทุ่งย่านอ่างทอง ร้อนอย่างนี้หลายปีแต่ไม่ล้ม หนองน้ำน้อย ๆ มีกอผักบุ้งกอดท้าย และผมกับเพื่อนก็มีลมหายใจจนเต็มใหญ่อยู่จนวันนี้เพราะ "ยอดผักบุ้ง" จิมน้ำปลาผสมพริกป่น ผมเค็ดตั้งแต่ยอดเท่านี้วก้อย เค็ดเข้า เค็ดเย็น เค็ดจนกระทั่งผักบุ้งกอนั้นแทงยอดไว้อัน มันพยายามแยงออกมาได้เท่าก้านไม้ขีดเขื่อง ๆ

แต่ผมก็ไม่ละเว้นที่จะขูดขูดกระชากมาเป็นอาหาร...มือแล้วมือเล่าจนเงาเหลือแต่ก้านแก่แผ่กระพือเหมือนน้ำนิ่ง ถึงไม่คาย แต่ไร้การเคิบโต

นึกถึงวันนั้นแล้วนึกถึงวันนี้ วันที่รัฐบาลเปรมทำตัวเป็นชายกุกกลางทุ่ง พยายามเค็ดทุกยอดชนิดไม่ยอมให้ใครโผล่ขึ้นมาเคิบใหญ่ได้ ธุรกิจการค้า แม้ว่าจะประชาชนไม่มีหนทางจะได้ผลได้เกิด

งบประมาณตั้งยอดสูงขึ้นทุกปี แต่ก็เหมือนอาคารที่สร้างฐานไว้รับน้ำหนักแค่ ๑ ชั้น แต่รัฐบาลแอบค่อเค็มขึ้นปีละชั้น..ปีละชั้น..โดยไม่เสริมฐานให้มันคง

งบเงินเดือนก็หักกันแล้วหักกันอีก ใครที่หวังว่าจะฝากชีวิตไว้ในอาชีพราชการ เลิกหวังแล้วตั้งเข็มใหม่ได้แต่เดี๋ยวนี้ แค่ว่าสอบขึ้นบัญชีเอาไว้แทบไม่มีปัญหาเรียกบรรจุ เพราะไม่มีเงินจ้าง

หันไปทางบริษัท ห้างร้านเอกชน ขณะนี้แคลงเงินเดือนพนักงาน ใครถูกอย่างนั้นก็นับว่าบุญโข เพราะหลายต่อหลายแห่งหมดปัญญาสู้กับภาษีรัฐ หมดปัญญาสู้กับนโยบายดอกเข้าดอกออกจนยากจะกำหนดนโยบายให้แน่นอนลงไปได้ในระยะยาว ก็เลยปิดกิจการกันเป็นแถว ๆ

4-5 เดือนที่แล้วจำกัดสินเชื่อเพื่อสกัดกั้นการส่งสินค้าฟุ่มเฟือยเข้าประเทศ ถึงขนาดห้ามส่งสินค้าฟุ่มเฟือยจำนวนมากต่อมาก พร้อมกับนั้นก็เริ่มนโยบายสนับสนุนให้ไทยใช้สินค้าไทย แต่มาบัดนี้มีข่าวรัฐบาลท่านจะเลิกห้ามอีกแล้ว

ใครใคร่ค้า ค้า ใครใคร่ส่ง ส่ง ฟุ่มเฟือยเดี่ยวกดอย่างไรไม่สน สนเพียงว่าใครส่งเข้ามารัฐจะได้ภาษีมาอุดหนุนจนเจ็ครอบครว้ใหญ่ซึ่งมีเจ้านายเปรมเป็นประมุขเท่านั้น

"สยาม เมืองยิ้ม" เพลงใหม่ในคณะ "กวนคำมกเว้น" เขาร้องเอาไว้ "สะใจ" แค่ได้ขึ้น "ยิ้มแห่ง ๆ" มันแล้งยิ่งกว่าวรัชคนเมษา...นี่เสียอีก

แล้วเราไปฟังใคร...ฟังสส.ก็อ่านผู้แทนราษฎรไปช่วยเป็นทุกข์เป็นร้อนเหมือนตอนท่านบอกที่หาเสียง ก็น่าเวทนาสมน้ำหน้าตัวเองนัก สส.ส่วนใหญ่ท่านไปเป็นสมุนพรรคร่วมรัฐบาลหมด ท่านบรรลุกันไปหมดแล้ว และอยู่ในระหว่าง "ตอนทุน" แล้วท่านจะมีเวลาหันหน้ามาเข็นน้ำตาพวกเราได้อย่างไร

ประชาธิปไตยก็อย่างนี้ หลับหูหลับตาหนุนนโยบายที่ไร้เมตตา ก็อ้างว่าเพื่อประชาชน

จะฟังสส.ฝ่ายค้าน เหมือนนั่งเรือฟางผากองไฟ ฟังได้แค่ "ด่า" สะใจไปมือ ๆ ถ้าได้ไปร่วมรัฐบาลก็เหมือนทหารได้สวมเครื่องแบบ เดินสู่ค่ายที่ปักป้าย "เขตทหารห้ามเข้า" ลืมพวกเราไปอีก

จะเอาอย่างตอนไม่มีเครื่องแบบ เดินหลง ๆ สองมือประคองกุ่มข้างหน้า กลายเป็นลาเดินตามราชสีห์พรรคการเมืองหวังใหญ่ตามวิสัยคนยิงแก๊งหมาไปด้วยกิเลสเช่นที่เห็นอยู่ไม่ได้หรอก

ใคร ๆ ก็อยากเป็นใหญ่ในรัฐบาลกันนัก ลองคักน้ำในกระดะเริ่มบันได ดูเงาบ้างช้าว่า เป็นแล้วทำอะไรได้ประโยชน์กับชาวบ้านบ้าง เห็นแต่ตอนนี้ประชาชนอยู่ร้อน นอนสะอื้นกันทั้งนั้น

เปลว สีเงิน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ใครดี-ใครอยู่

“ประชาธิปไตย” คือ “บ่า” ของประชาชนและ “บ่า” ก็คือ “บ่า” มีหน้าที่เบคทุกซ์แทนชาวบ้าน เมื่อยามมีบุญวาสนา “บ่า” ก็มีเครื่องหมายแห่งศตวรรษคราคัดไม้เกินขุนพลเอก ที่จะยิ่งใหญ่กว่านั้นอย่างไรมันหมาย เข้าใจไว้ได้ว่า นงกฏนั้นเขาสมที่ศีรษะ มีเขตนที่มีศักดิ์ศรีหรือบารมีแต่บ่า

อย่างไรในสภาพของการร่วมรัฐชาติปัจจุบัน ประชาธิปไตยคือ 1 ใน 4 ของคณะรัฐบาลเปรียบสภาพเหมือน “นางสนม” มีค่ากว่านาง เรอเล็กน้อยเหตุนี้ การที่ผู้นำของพรรคพยายามดิ้นรนเพื่อหาทางยิ่งใหญ่ขนาดคทาทางการเมืองข้างหน้า ก็เหมือนปลาฉลามอยู่ในแห

พูดถึงเล่ห์เหลี่ยมทางการเมือง “พิชัย รัตตกุล” หัวหน้าพรรค ก็นับว่าอยู่ในระดับผู้เยี่ยมชุต การทำ การพูดจาหาเสียง หากจะแนบให้พรรคเมื่อมีโอกาส นายพิชัยไม่เคยละเว้น

ขยันหาเสียงถึงขนาดต้อง “จิ้นเสียง” กับคณะร่วมรัฐบาลก็เคยมี ใครพบหน้า พล.อ.อ.สิทธิ เสวตศิลา ผู้รักษาการเจ้าสำนักแสป ลองถามได้ดูบ้างก็ได้ “เหงียน โกธัก” เขายกให้เป็นนักการทูตระดับโลก นายพิชัย รัตตกุล

เขามีคุณสมบัติใกล้เคียงหลายอย่าง จนมีบางคนยกย่องว่าเป็น “โคธักระดับเมืองไทย”

แต่การที่นายพิชัย “เปิดโปง” เรื่องการเคลื่อนไหวเงิบ ๆ ของพรรคทหารเมื่อไม่กี่วันมานี้ นับว่าเป็นการเปิดตัวคู่ต่อสู้ทางการเมืองในลักษณะ “ก้อนเนื้อให้จมนม” จนนำหาวาดเสียวแทน

ผมมีความนิยชมชอบในคุณลักษณะ การเป็นผู้นำพรรคการเมืองของท่านมาช้านาน ยิ่งนิยชมชื่นมากขึ้น เมื่อท่านต้านรับการตอบโต้ของพรรคเจ้าลอง ศรีเมืองในแบบ “ลูกผู้ชายยอมขวิดได้ หลัดได้”

ตราบใจที่ยังไม่ไร้แมกไม้ ก็อย่าไปหวังไหวว่าโลกนี้จะไร้ซึ่งฟันไฟ

ลูกผู้ชายถือร้อยปีลำเค็ญยังไม่สาข.....จริงไหมครับ
แต่เพื่อความป็นธรรมทางการเมือง ผมว่าพรรคเจ้าลองจะเล่นการเมืองระบบพรรคก็ไม่เห็นผิดผิด ผิดกฎหมายตรงไหน ซ้ำเป็นการพัฒนาระบบการเมืองจาก “กลุ่ม” มาเป็นพรรค สอดคล้องต้องตามกฎหมายด้วยซ้ำไป

อีกอย่าง ถึงพลเอกมานะ รัตนโกเศศ ท่านจะมาเล่นการเมืองด้วยการตั้งพรรค ก็ไม่เห็นแปลกประหลาดอะไรอีกนั่นแหละ เพราะคุณมานะท่านเกษียณราชการทหารแล้ว เป็นพลเรือนเต็มขั้น ก็ย่อมมีสิทธิเคลื่อนไหวทำอะไรได้ในกรอบที่กฎหมายอนุญาต

ความเหล่านี วิญญาณระดับสูงเยี่ยงนายพิชัย ย่อมซาบซึ้งอยู่กับใจดีมีชีหรือ

จะเป็นการคิดด้วยซ้ำ เพราะประชาธิปไตยถือตัวว่ากำลังโดดเด่นเป็นเอกในชั้น “เจ้ายุทธจักร” การเป็นใหญ่ไร้คู่ต่อสู้ มันเงิบเหงาขิงนัก ไม่เชื่อลองถามแซมเปียนโลก 2-3 คนของเราขณะนี้ดูก็ได้ ไม่มีคู่แข่งนาน ๆ มีความรู้สึกเช่นไร

บ้านพรรคทหารมาเป็นคู่กันที่ทะเลหมะสมัคเด้ากับ ไม่ดังก็ให้มันดับไปเลย

เปลว สีเงิน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สันดานรัฐมนตรี

ก็หมดความหวังแน่นอนไปแล้วชั้นตอนหนึ่งนะครับ เพราะกระทรวงเกษตรของสหรัฐฯ ประกาศราคาข้าวออกมาแล้วตก 190 ดอลลาร์ต่อ 1 ตัน ถูกกว่าของไทย ตันละ 5 ดอลลาร์ นอกจากนั้นคนที่ซื้อข้าวสหรัฐฯ ยังได้สัญญาเงินผ่อนระยะยาว แผนพัฒนาสหรัฐฯ ไปซื้อข้าวสหรัฐฯ ด้วยก็ยังไหว ไทยไม่ขายมือนี่แล้วจะไปขายมือไหน ก็มันแหละน้ำใจเพื่อน ทำอะไรเขาก็ไม่ได้ นอกจากแข่งค้ำเหมือนบ้าไปไว้สติปัญญา ว่าไปอีกที่ก็สมน้ำหน้ารัฐบาลไทยนับแต่ในอดีต ings แล้วอวดเก่งโดยไม่คิดถึงภัยอันจะตามมาภายหลัง กระทรวงเกษตรฯ ปลอมให้นักวิชาการด้านเพาะพันธุ์ข้าวไปขายวิชา ขายพันธุ์ข้าวให้เขา แล้วที่นั่นเป็นไง...มันไม่กินข้าว แต่ปลูกข้าวจากสูตรของนักวิชาการไทย มาแข่งกับไทย จ้ากันเอาไว้ ยังมีพืชพันธุ์ผลไม้ของไทยอีกเยอะที่นักวิชาการไทยกำลังเอาไปขายให้พวกต่างชาติ

กอยดูเถอะ...อีกหน่อยขออสเตรเลียมันก็ส่งทุเรียน ส่งลิ้นจี่มาขายให้ร้านอาหารคนไทยอีก เพราะรัฐบาลเราปล่อยให้ขายวิชา ขายพันธุ์ ไปเยอะแล้ว

พูดถึงเรื่องนี้แล้วคิดถึงรัฐมนตรีไทยปัจจุบันนี้ นายหนึ่งที่ชื่อ "นายสมัคร สุนทรเวช" วันก่อนเขาพูดที่กระทรวงคมนาคมเรื่องสหรัฐฯ จะมาตั้งคลังอาวุธสงครามในไทย ตอนหนึ่งเขากล่าวสนับสนุน พร้อมกับตำหนิผู้ที่คัดค้านว่า

"ไอ้คนที่มันคัดค้านเรื่องนี้ผมอยากถามว่า พ่อแม่หรือญาติมันเป็นเวียดนามหรืออย่างไร ตัวมันเองเป็นลูกหลานเวียดนามอย่างนั้นหรือ" นั่นแหละคือคำพูดของ...คนที่เป็นรัฐมนตรีรับผิดชอบงานของประเทศชาติอยู่ขณะนี้ ร่วมกับ พลเอก.ปรม คณิตสุลานนท์

ผมฟังแล้วก็อนาถ ทุกวันนี้เราเป็นประชาธิปไตย บ้านเมืองเจริญแล้วเราอยู่กับด้วยเหตุผล นายสมัครจะสนับสนุนยกเหตุผลและชี้แจงข้อเท็จจริงที่รู้มากกว่าประชาชนมาให้ประชาชนทราบซึ่ครับ

จะจิกหัวค้ำผู้ที่ค้านว่า "ไอ้" นั่นก็ช่างเถอะ เพราะเป็นเรื่องของสันดานสกุลแต่ละผู้คน แต่ที่ค้ำถึงพ่อถึงแม่เขานั้น ดูจะไม่สมควรเอามาก ๆ สมมุติบุตรสาวฝาแฝดของนายสมัครมีความเห็นคัดค้านเรื่องตั้ง

คลังอาวุธ ก็แสดงว่า "ไอ้" ทั้งสองคนนั้น พ่อแม่หรือญาติของมันเป็นเวียดนามด้วยหรืออย่างไร?

แต่ถ้าบุตรสาวทั้งสองของนายสมัคร สืบสายเลือดบิดามารดาครบถ้วนสนับสนุนการตั้งคลังอาวุธสงคราม แล้วคนอื่น ๆ ที่เข้ามาความเห็นคัดค้าน จะใช้สันดานถ้อยสวนตัวค่ากราดบ้างว่า "ไอ้คนที่สนับสนุนเรื่องนี้ พ่อแม่หรือญาติมันเป็นไอ้แยงก็หัวแดงหรืออย่างไร ตัวมันเองเป็นลูกหลานไอ้แยงก็อย่างนั้นหรือ"

แบบนี้อยากจะถามว่านายสมัครมีความรู้สึกอย่างไร และเข้าใจว่านั่นคือการได้แข็งเพื่อประโยชน์ส่วนรวมด้วยเหตุและผลหรือไม่ และคนที่พอมการศึกษาเขาพูดกันอย่างนั้นหรือไม่

การที่มีผู้คัดค้าน หรือแสดงความกลางแกลงใจในเรื่องตั้งคลังอาวุธสงครามนั้น ก็เป็นอย่างที่นายสมัครพูดเองคือ "เป็นเรื่องของคนที่เข้าใจผิดและไม่ยอมพูดความจริงกัน"

ก็อะไรล่ะคือความจริงของเรื่องนี้ นายสมัครก็เป็นผู้หนึ่งที่ร่วมรัฐบาลบอกท่านนายกฯ ให้แถลง "ความจริง" เรื่องนี้มาให้ประชาชนที่เข้าใจผิดได้ทราบ เพื่อจะได้เข้าใจเสียให้ถูกต้องซึ่ครับ

ผมมีจดหมายอยู่ฉบับ... แล้วพ่ungs จะให้ภรรยาสมัครที่จิกหัวค้ำพ่อค้ำแม่คนได้อ่าน แล้วดูว่านายสมัครจะกล้าค้ำเจ้าของจดหมายฉบับนั้นหรือไม่

เปลวสีเงิน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สิ่งที่คุณเลื่อน

บนโต๊ะ ธรรมดา. ในปากท่าน ส.ส. ในกระเป๋าท่านข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ในโต๊ะ
หน้ารถคนขับสิบล้อ พ่อค้าเอโรอิน มือปืน โสเภณี และผู้มีรายได้น้อย รสนิยมสูง
ทั่วไป หลายคน. หากอาชีพ จะปฏิเสธกันบ้างไหมครับว่า "ไม่มีใครเสพยาหรื
ต่างประเทศ"

ครับ...บุหรืเดือนทั้งนั้น เพราะประเทศไทยมีกฎหมายห้ามส่งบุหรื
นอกเข้ามาจำหน่าย อย่างที่พูดกันว่าบุหรืติดอากรนั้น ไม่มีหรือครับ คิด
หรือไม่คิดเดือนทั้งสิ้น

และที่เห็นซื้อง่าย ขายคล่อง ทั้งตามร้าน ตามแผง ตามสถานบริการ
ทั่วไปนั้น แน่ชัดว่าเป็นแหล่งขายสินค้าผิดกฎหมาย มีสิทธิ์ถูกจับกุม
ดำเนินคดีทุกโอกาส

แต่ทำไมในเมืองไทยทั้งในกรุงและต่างจังหวัดจึงสงบและพบบุหรื
ต่างประเทศอย่างสง่าผ่าเผย แม้กระทั่งตำรวจผู้รักษากฎหมายเองก็ตาม

กฎหมายไทยมีเอาไว้ฝ่าฝืน และลงโทษผู้ตำหนิอย่างนั้นหรือ....

พูดอย่างนั้นดูจะรุนแรงไป โดยความเป็นจริงทั้งด้านรัฐศาสตร์
เศรษฐศาสตร์ ต่อให้สังคมศาสตร์อีกแขนง กฎหมายข้อนั้นก็เหมือน
กฎหมายบังคับให้ผู้สมัคร ส.ส. ใช้เงินหาเสียงได้ไม่เกิน 3 แสน 5 หมื่นและ

มันเป็นการประจานความไม่เอาไหนของฝ่ายนิติบัญญัติโดยแท้
ต้องยอมรับกันว่า คนที่สูบบุหรืนั้น เขาไม่ได้สูบเพียงหวังอดทน
สินค้าไทยบุหรืห่วย ๆ ของไทยเพื่อแสดงความรักชาติ เขาสูบเพราะความ
อยาก เมื่ออดไม่ได้ก็ต้องแสวงหาสิ่งที่ดีสำหรับเขา สำหรับสุขภาพของเขา
ที่บุหรืต่างประเทศ ทั้งกระบวนการผลิต และการควบคุมชนิดดิน
หรือน้ำมันดินในใบยา รวมทั้งรสชาติ ของต่างประเทศเหนือกว่าของไทยยกกัน

อีกอย่างการผูกขาดการค้าบุหรืของโรงงานยาสูบ กระทรวงการ
คลังนั้น เป็นการโลกเหมือนพ่อค้าถ่อย ๆ ทั่วไป ซึ่งหวังกำไรแต่ไม่เคย
ปรับปรุงคุณภาพสินค้า ซ้ำทั้งไม่เคยช่วยเหลือกิจการบ่มใบยาในประเทศ

ได้เท่าที่ควรจะเป็น

ที่พูดนี้ ผมมีจุดหมายตรงที่ว่า ในขณะที่เราไม่ได้อะไรเลยชักรบาท
จากการห้ามบุหรืนอกเข้าประเทศ แต่บุหรืนอกก็เต็มบ้านเต็มเมือง
ฉะนั้นการที่สหรัฐฯ พยายามทุกวิถีทางที่จะเข้ามาเปิดตลาดค้าบุหรื
ในไทยในรูปแบบของร่วมผลิต หรือนำเข้านั้น ผมว่ากระทรวงคลังน่าจะ
จะพิจารณาข้อเสนออันมีผลประโยชน์สมควรไว้ดำเนินการ

ครับ...เพราะถึงอย่างไรก็เลี้ยงไม่พันอยู่แล้ว ใช้น้อย คิดว่าไม่ได้
ทั้งหมด อย่างในตลาดการค้าบุหรืต่างประเทศขณะนี้

อีกอย่าง มีสินค้าคู่แข่ง การค้าที่ผลิตสินค้าแบบมักได้ ไม่คำนึง
ถึงผู้บริโภคที่อยู่ได้จึงทำตลาดกาลอย่างบุหรืไทย กับคนไทย จะได้ปรับ
ปรุงคุณภาพขึ้นมาบ้าง ทุกวันนี้เล่นแต่ปรับปรุราคา ขึ้นมันตะปัดะบัน
อย่างเดียว ชั่วที่สุด

ไอ้จะอ้างความรักชาติ รักสินค้าไทย ให้คนสูบแต่บุหรืห่วย ๆ ของ
ไทยนั้น มันขัดกับหลักการพัฒนานะครับ "เปรม" ท่านจะให้คนรัก ยัง
ต้องให้ "มีชัย" มาเป็นโฆษกแก้ภาพพจน์

แล้วบุหรืไทยล่ะ...จะใช้กระดาษชำระมาเป็นก้นกรองในการปรับปรุง
คุณภาพอย่างนั้นหรือ

เปลว สีเงิน

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พรากพืนจากเตาไฟ

ถึงจุดที่เราควรมาทบทวนท่าทีกันสักครั้งในเหตุการณ์กระทบกระทั่งชายแดนระหว่างไทยกับลาว ที่บ้านร่มเกล้า พิชณโลก เราควรรวบรวมสถานการณ์นั้นไว้ในกรอบแห่งอุบัติเหตุระหว่างเพื่อนบ้านชานเรือนตามปกติ หรือว่าจะกระท่อให้มันเป็นสงครามระหว่างประเทศ มิใช่เป็นครั้งแรกมิใช่หรือที่เราไม่เหตุการณ์กระทบกระทั่งกับลาว เขมร และญวน สาเหตุนั้นก็เกินไปด้วยมูลปัจจัยต่าง ๆ นานา ซึ่งเราถกผ่านจุดวิวาทด้วยดี ด้วยสงบ และสันติ

แต่สิ่งหนึ่งที่ควรเปรียบเทียบ ในความชวนชวายเป็นเพื่อสร้างชาติสร้างฐานะของประเทศด้วยกัน เมื่อถึงจุดนี้ก็พอมองเห็นแล้วว่า ฐานะของประเทศเราสูงชันอยู่ในขั้น "ผู้พอมืออื่นจะกิน"

และในความเป็น "ผู้มืออื่นพองจะกิน" นั้น บังจัญเสริมหนุนพร้อมมูลที่จะผลักดันเราก้าวไปสู่ประเทศที่มีฐานะร่ำรวย เทียมหน้าเทียมตาบ้านอื่น เมืองอื่นเขาบ้าง

ตรงกันข้ามกับเขมร ลาว และญวน ยังจนจ้อเป็นผ้าขี้ริ้วห่อขี้ยิงกว่าเคิมเสียอีก

มันแสดงว่า นโยบายหลาย ๆ ด้านของเราเดินไปถูกต้องแล้ว เราวางอันคับสำคัญก่อนหลังเป็นว่า....เศรษฐกิจ การเมือง และการทหาร

ตีแสกหน้า

ผิดกับลาว เขมร ญวน ซึ่งโซ้ยโซบาย....การทหาร การเมือง และเศรษฐกิจ เมื่อเป็นอย่างนั้น เราข้อนมาคุยกันอีกที่ว่า การปลุกระดมขวัญมวลชน และการแสดงออกซึ่งความรักชาติในรูปลักษณะว่า อีกที่ทกริก-โครมมากเท่าไร ก็หมายถึงความรักชาติมากเท่านั้น...มันถูกต้องมากน้อยแค่ไหน?

การมอบสิ่งของ การส่งแรงใจจากแนวหลังไปแนวหน้า นั่นคือกตเวทีที่เราให้กับนักรบถูกต้องแล้ว แต่การจัดสรรให้ทุกแห่งทุกหนแสดงพลังอย่างเทียบกระท่อหรือแห่ป่าช พร่าตะโกนถึงความรักชาติ..... นั่นก็ถูกต้อง

แต่ควรทำอย่างมีสติ มีกรอบ มีแบบแผน และมีความรับผิดชอบว่า "ผลกระทบ" กับบรรยากาศแวดล้อมทั่วไป กับผลที่จะได้ทางจิตวิทยามวลชน อย่างไหนจะได้เปรียบเสียเปรียบกว่ากัน?

เพราะโดยพื้นฐานจริง ๆ แล้ว การกระทบกระทั่งในลักษณะซึ่งแดนที่บ้านร่มเกล้านั้น มันยังไม่ถึงขนาดสงครามที่จะต้องประกาศถ้อง

ไปทั่วโลก และมีโซของสนุกที่เราจะช่วยให้บ้านปลายเพียงเพื่อความมันแห่งอารมณ์

"ไทย" เป็นบัวพื่นน้ำแล้ว โขต้องหักก้าน โนมกอดคำคิงเป็นบัวได้นำคฤกคฤ เกิดอกลกแล้วกับพวกญวน ลาว เขมรอีกเต่า

ทหารบก ทหารอากาศ ได้ปฏิบัติหน้าที่เป็น "เสาไว้ของประเทศ" อย่างสมบูรณ์ มีประสิทธิภาพสมกับที่เราไว้วางใจแล้ว แนวหลังอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ก็มีหน้าที่เพียงส่งกำลังใจ ส่งกำลังบำรุงตามที่เป็นไปได้

และที่สำคัญคือ...ในขณะที่ทหารเร่งปรานศศัตรู พลเรือนก็ควรเร่งผลผลิตทางเศรษฐกิจ การค้า และการเมือง ให้เข้มแข็ง มันคง ต้องแยกภาวะ หน้าที่ ๕ ความสำคัญจากกันเป็นสัดส่วน มิเช่นนั้นเราจะเสียกระบวนการ และเสียทิศทางในโอกาสทองของการสร้างฐานะของประเทศ

เลิกกันที่เถอะที่ว่า "สถานการณ์สร้างวีรบุรุษ" ขอเพียงเราอย่าตกเป็นเหยื่อสถานการณ์ก็เพียงพอแล้ว

แต่ลาวกระจ้อข้อย่อย ถ้าทำให้บรรยากาศทางเศรษฐกิจของเราด้อยระส่ำ ถึงลาวแพ้ นั่นก็เท่ากับชนะ

มันอาจเอากลับไปคุยกันกลางกรุงเวียงจันทน์ก็ได้ว่า "ไทย" พลาดท่ากลศึก -

เปลว สีเงิน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คาถาขับไล่ความตาย

วันเพ็ญกลางเดือน ๑ ของปีพุทธศักราช 2531 สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช ท่านกิตติมพระพรหมที่โรงพยาบาลศิริราช ผสมทราบข่าวแล้วก็โง่หายตามวิสัยของปุถุชนทั่วไป พวกเราซึ่งอยู่ใต้ร่มเงาพระพุทธศาสนา สมควรหาเวลาอันเหมาะสมสงบใจ ถวายบุญ อธิษฐานถึงองค์พระผู้เป็นสงฆ์มหาปรินายกที่เพิ่งจากไป ครับ...เรื่องของความตายนี้ดูเหมือนไม่มีใครชอบ แม้แต่จะเอ๋ยถึง หรือนึกถึง ทุกคนกลัวความตาย แต่ยังไม่ปรากฏว่ามีใครบ้างที่หลีกเลี่ยงความตายพ้น

ส่วนจะตายแบบไหนนั้น ขึ้นอยู่แต่บุญแต่กรรมซึ่งสั่งสมกันมา พอสรุปสั้น ๆ ได้ว่า...ทุกชีวิตมีจิตใจที่แน่นอนอยู่แล้ว ส่วนความดี-ความชั่ว ในภพนี้ เป็นส่วนเกื้อกูลเสริมหนุนให้แต่ละลัทธิชาตคติ ประณีต หยิบยกะด้าง เดินซ้าย-ขวา เหมือนกับช่างศิลป์ที่มากดแต่งแต่ละโครงสร้าง ให้เด่นชัดในรูปลักษณะ

สมเด็จพระสังฆราชท่านนั้น พระองค์ท่านมาอย่างผู้บริสุทธิ์ อยู่อย่างผู้บริสุทธิ์ และจากไปอย่างผู้บริสุทธิ์ การได้กราบไหว้ เคารพบูชา และการได้น้อมนำเอาสิ่งดีจากท่านมาเป็นสรณะ ถือได้ว่าเป็นมงคลแห่งชีวิต วันนี้มาคุยกันเรื่อง "ความตาย" สักนิดหน่อยดีไหมครับ ท่านเชื่อหรือไม่ ถ้าเรานึกถึงความตายอย่างน้อยวันละครั้ง ก็นับได้ว่าเป็น

สติเสกหน้า

บุญเป็นกุศล

ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น คุยกันไปเรื่อย ๆ ผิด-ถูกอย่างไร ทั้งดิ่งกันมาได้ ถือว่าเป็นการแลกเปลี่ยนทรรศนะในเรื่องความตาย ดีไหมครับ? บางคนก็ว่า ถ้าใครเอาเรื่องความตายมาพูดด้วยคือว่า "เป็นกลาง อัมมิงคฺ" -บางคนจะเดินทางมีคนมาทักเรื่องอุบัติเหตุ เช่นว่า...ระวัง เครื่องบินตกตายบ้างละ ระวังรถจะชน จะคว่ำบ้างละ

โกรธทันทีเลย...หาว่าแข่งไปโน่น คนที่ถือโชคถือดวงพานไม่เดินทางสังเข

อย่าไปโกรธ หรืออย่าไปถือสาว่าจะเป็นโชคเป็นกลางในทางไม่ดีเลย ตรงกันข้ามนับเป็นเรื่องดีอย่างที่พูดไว้ข้างต้น เป็นเรื่องได้บุญ ได้กุศล สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ด้วยซ้ำไปว่า เพื่อความเป็นอยู่ของชีวิตที่ไม่ประมาท สมควรเจริญมรณานุสติตลอดเวลา

การเจริญมรณานุสติ ก็คือการนึกถึงความตายนั่นเอง คุณต้องรู้สึกครับ ถ้าชอบขี้บรดขี้ง ขี้บรดประมาท พอนึกถึงความตายจะเกิดสติ เกิดความขังคิด มีความระมัดระวังเข้ามาแทนที่ทันที

หรือพวกข้าราชการที่ชอบทุจริต คอร์ปชั่น โกงกินอะไรทำนองนั้น ลองนึกถึงความตาย "ความโลภ" จะลดลงทันที มนุษย์เราเกิดมา โกงไป ก่หมิ่นก่พันด้าน กินข้าวแกงขามเคี้ยวก็อ้ม กินหุดตามขามเคี้ยวก็แถม จุขยุดของมนุษย์คือ "แเค๋ม" เท่ากัน และไม่ว่าจะบริโภครักใครพิศดารอย่างไร สุดท้ายก็ต้องตายแน่นอน ที่โกง ๆ กิน ๆ เอาไปไม่ได้เลยสักกึ่งถึง ฉะนั้น จะไปทำทุจริตคิดไม่ซื่อค่อแผ่นดินทำไม โกงเขามา โลก-เขามา เอาดีคั่วไปไม่ได้ทั้งสิ้น เหลือทิ้งไว้คนอื่นเขาก็มาแย่งเอาไปหมด "คุณธรรมความดี" สักครับ ถึงตายไปเหลือเอาไว้จะไม่มีใครแย่งเอาไปได้

นี่แหละ...การนึกถึงความตายนั่นมีอานิสงส์มากมายปานนี้ มนุษย์จะไม่ประมาท จะไม่ขาดสติ จะไม่โลภ จะไม่โกรธจนเกินเหตุ และจะไม่หลง จะเป็นตัวเร่งให้มนุษย์เราทำแต่กรรมดี เป็นมรดกเพื่อชาติหน้า เป็นอนุสาวรีย์แห่งเกียรติในชาตินี้

เอาถันแก้หอมปากหอมคอนะครับ คุยกันเรื่องนี้มาก ๆ เคยจะเมื่อชีวิตกันไปหมด ขอแนะนำง่าย ๆ เพียงว่า ขามโคที่อำนาจอภัยธรรมเข้าครอบงำจะให้ทำชั่ว ขอให้หันถึง "ความตาย" ทุกลมหายใจ จะเป็นภาวพิเศษขับไล่ตัวธรรมออกไปได้จากใจทันที...พอใจโล่ง ใจเกิดปิติ เกิดความบันเทิงในธรรมนั่นแหละ "บุญ" เกิดขึ้นแล้ว

เปลว สีเงิน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๗ “คางคกขี้วอ”

๖ ตำแหน่งรัฐมนตรี เป็นเครื่องหมายของคนดี ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง ท่านก็เป็นคนดี เพราะท่านเป็นรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี คุณก็จัดการด้านสื่อสารมวลชน ที่เป็นรูปเป็นร่าง คือสถานีโทรทัศน์ ช่อง ๑ แต่พฤติกรรมที่ท่านแสดงออกให้เห็นแล้วไม่สบายใจ ท่านพูดถึงเรื่องข่าม อสมท.หรือโทรทัศน์ ช่อง ๑ แพร่ภาพ แพร่ข่าว พลเอกเปรม...คือเสถียรภาพที่...อย่างภาคสัมมาคารวะ...นี้เรียกว่า...ร.ต.อ.เฉลิม ยังพูดแบบดูหมิ่น ดูแคลน เหยียดหยามอย่างผิดวิสัยมนุษย์ผู้มีการพัฒนา สันดานให้เหมาะสมกับตำแหน่งระดับชาติ

ตอนหนึ่ง ร.ต.อ.เฉลิม กล่าวไว้ว่า “เป็นนโยบายของคนด้วยซ้ำที่ จะไม่ให้ทำข่าวแบบละแฉะ ทั้งนี้เพราะมีประชาชนโทรศัพท์มาต้อว่า ก็มากกว่า พลเอกเปรมพ้นจากตำแหน่งไปแล้ว ทำไมออกข่าวขี้ฉะวอ”

อีกตอนหนึ่งมีใจความว่า “ไปออกข่าวออกภาพพลเอกเปรมเล่น เสียบดอกไม้ ไม่เหมาะไม่ควร ท่านเป็นองคมนตรี เป็นที่เคารพ ควรจะออกงานที่เป็นกิจจะลักษณะ หรืองานที่ได้รับมอบหมายจากพระราชวงศ์ พลเอกเปรม ถูกดำขรูปรมา ๘ ปี จนตาแทบจะฝ้าฟาง ควรหยุดเสียที”

ผมว่า เรื่องนี้ ร.ต.อ.เฉลิม ควรศึกษาตัวเอง และทำความเข้าใจ ในปัญหาข้อข้องใจของงานอีกหลายข้อ อย่าเข้าใจว่า รัฐมนตรี คือ ผู้บรรลุ

จุดสูงสุดของปัญญา และความเป็นมนุษย์ที่ดีกว่าผู้อื่น

ถ้า...ร.ต.อ.เฉลิม คือ ร.ต.อ.เฉลิม ธรรมดา ๆ จะทำอะไรก็ทำไป เป็นเรื่องส่วนตัวของท่าน แต่ขณะนี้ท่านเป็นรัฐมนตรี อย่าใช้นิสัย สันดาน คิงเดิมทำอะไรที่ผู้อื่นจะหอบไปประเมินคุณค่าเกียรติภูมิของตำแหน่ง ในทางเสื่อมทราม เขาจะพูดได้ว่าประเทศไทยมีคนอย่างนี้เท่านั้นหรือ ถึง ได้มีรัฐมนตรีที่หยาบกระด้าง ขาดสัมมาคารวะ ขาดการไตร่ตรองก่อนพูด

ไม่...ร.ต.อ.เฉลิม ในฐานะที่เป็นสื่อสารมวลชนของรัฐ งานที่ออกมา คือ งานซึ่งเป็นนโยบายของรัฐ จะพูดได้ทันทีว่า ที่ ร.ต.อ.เฉลิม ออกมา พูดเช่นนั้น แสดงกิริยาอาการเช่นนั้น ก็นโยบายและทิศทางของรัฐบาลนี้ โดยมอบหมายให้ ร.ต.อ.เฉลิม เป็นผู้ดำเนินการ ทั้งนี้ด้วยความหวาดกลัว ว่า ถ้าไม่ทำอย่างนั้น พลเอกเปรมอาจหวนกลับมาสู่เวทีการเมืองอีกครั้ง นั้น...ผมไม่คิดอย่างนั้น แต่การกระทำของรัฐมนตรีร่วมรัฐบาล ยากที่จะห้ามคนอื่นเขาคิด!

พูดกันด้วยเหตุและผล พลเอกเปรมนั้น หลังจากพ้นตำแหน่ง ท่าน

ก็ไม่ค่อยมีข่าวเผยแพร่ทางทีวี.บ่อยนัก อีกประการหนึ่ง ท่านไม่ได้เป็นคนเลวทรามอะไรเลย ขำมีคุณค่าทางสังคม ทางการเมือง และแก่บ้านเมืองมากกว่านักการเมืองอื่น ๆ บางคนเสียอีก จะมีข่าวตามแต่กาลเทศะ ผมไม่เชื่อว่าจะมีคนโทรศัพท์ไปต้อว่าอย่างนี้อ่าง

ส่วนในทางปฏิบัติ ข่าวจะมีหรือไม่มี นั้นไม่ใช่ข้อข้องใจของพลเอกเปรม และโทรทัศน์ช่อง ๑ จะออกข่าวหรือไม่ ก็เป็นเรื่องของผู้บริหาร หรือเป็นเรื่องของนโยบายสั่งกันได้ภายใน ไม่จำเป็นต้องเอาออกมาพูด โปนทะนาคในลักษณะล้างแค้น เสียยศที่งานนั้น

พลเอกเปรม ไม่เสียหายหรือควรในกรณีนี้ รัฐบาล และตัว ร.ต.อ.เฉลิมเองนั้นแหละ จะเป็นผู้ได้รับความดูหมิ่น ดูแคลน ความสมเพช เวทนาในสติปัญญาและการประพฤติกจากมวลชน

ว่าไปแล้ว ร.ต.อ.เฉลิม สร้างพฤติกรรมท่านองพยายามขัดเขียด ขอบกพร่องให้บริษัทผู้รับเหมาก่อสร้างข่าวกับช่อง ๑ คือ บริษัทแปซิฟิกมากกว่า ให้เห็นว่าขางานนโยบายรัฐบาล สนใจพลเอกเปรมมากกว่าคณะรัฐบาล บังคับ และนั่นคือ จุดลามไปถึงการยกเลิกสัญญาครั้งที่ทราบกันอยู่

นั่นผมไม่เกี่ยว แต่ผมพูดได้ว่า แผนกข่าวทุกคนของแปซิฟิก เขามีความรู้ ความเข้าใจขุมข่าว เสนอข่าว ให้เป็นรัฐมนตรีคุม อสมท. เขาจะทำได้ดีกว่า ร.ต.อ.เฉลิม ชนิดหน้ามือกับหลังเท้า...บอกไม่เชื่อ

นี่เพราะรักดอกจึงบอกให้เอาบุญ

เปลว สีเงิน

ศูนย์วิทยพัทธยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

“ปลาไหลทอง”

ประเทศไทยเราเดินทางมาถึงจุดเปลี่ยนแล้ว นับตั้งแต่เศรษฐกิจการเมืองทั้งในและนอกประเทศ การค้าทั้งในและนอกประเทศ รวมไปถึงวิถีชีวิตความเชื่อถือ และขนบธรรมเนียมประเพณีทางสังคม ทุกสิ่งทุกอย่างอาจไม่ได้เปลี่ยนแปลงรวดเร็วโครมครามจนเราเห็นได้ชัด แต่เราสามารถกำหนดคร่าวๆ ได้ เพียงสนใจเพิ่มสักเล็กน้อย

ถ้าเราไม่ปล่อยตัวเองให้เป็นภาระแก่สังคมจนเกินไปนัก ควรดูความเคลื่อนไหว และปรับตัวเองให้สอดคล้องกับทิศทาง ไม่อย่างนั้นแล้ว อีกจุดหนึ่งซึ่งไม่ไกลไปนัก เราอาจเป็นคนล้าหลัง ไล่ตามความเปลี่ยนแปลงนั้นไม่ทัน

ภาพกว้าง ๆ ซึ่งเห็นได้ทั้งรูปธรรม นามธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีทางใหม่คือ การคลั่งคลายสถานการณ์อันโหดร้ายในคาบอินโดจีน ความอึดอัดในมิตรภาพ ซึ่งเคยกระชับระหว่างไทยกับ สหรัฐในกาลก่อน บทบาทและลีลาใหม่ในการดำเนินนโยบายต่างประเทศ ที่คล้ายคลึงอำนาจกระทรวงต่างประเทศเป็นแค่กรม ในการควบคุมของนายกฯ

ไม่เพียงเท่านั้น ไทยยังกลายเป็นตัวแปรในปัญหาตะวันออกกลาง และขนบความโดดเด่นเฉพาะตัวของไทย ภาพของพันธมิตรในกลุ่มอาเซียนของเรา กำลังถูกตั้งแง่ และรอเวลาขุ่นสนองจากเพื่อนร่วมกลุ่ม

จากอาเซียน จากเอเชีย จนถึงปัจจุบัน คำว่า “เอเชียแปซิฟิก”

ตีแผ่ก้นฟ้า

เริ่มสัมผัสความเกี่ยวข้องกับบทบาทของไทยในตลาดโลก พร้อม ๆ กับการเกิดของคำว่า “นิกส์” ซึ่งคำนี้ในปัจจุบันเริ่มได้สติกันแล้วว่า เป็นคำที่ทำให้ไทยกลายเป็น “ปลาหม้อตอยเพราะปาก” หรือไม่?

การที่มีข่าวออกมาว่า พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ จะไปสหรัฐ เพื่อเจรจาเกี่ยวกับปัญหามาตรา 302 ในเดือนตุลา เป็นสิ่งหนึ่งในอีกหลาย ๆ สิ่ง ซึ่งสืบเนื่องมาจากการเห่อความเป็นนิกส์ ดังที่พลเอกชาติชาย กล่าวในตอนหนึ่งของการให้สัมภาษณ์ว่า

“เรายังไม่เป็นนิกส์ แต่ก็คุยกันเหลือเกิน”

ครับ...คุยกันฟังจนกระทั่งสหรัฐอเมริกาเองเข้าใจว่า ประเทศไทย หุหุหุ ฟูฟูด่างาม ร่ำรวยเป็นพ่อค้าสำเภาทองไปแล้ว ไม่จำเป็นต้องอุดหนุนด้วยการลดภาษีทางการค้าให้...

เท่านั้นแหละ...ร้องกันสามบ้านแปดบ้าน ไอ้ที่ว่าเป็นนิกส์นั้น ที่แท้ก็เป็นแค่ “จิกส์” เท่านั้นเอง

อย่างไรก็ตาม มองกันทุกด้าน ไม่ว่าด้านไหน การที่พลเอกชาติชาย

ตัดสินใจไปกระชับมิตร หรือไปด้วยเรื่องอันใดก็ตามที่สหรัฐอเมริกา นั้น ถือว่าเป็นการไปที่ “ถูกกาลเทศะ” อย่างยิ่ง

ถูกต้องกว่าการไปเยี่ยมญาติที่ลิเบียเสียอีก!

ไปอเมริกาเสียก่อน แล้วพูดคุยกันให้เข้าอกเข้าใจ จากนั้นจะไปลิเบีย หรือจะไปที่ไหน มันก็ไม่มีปัญหาอย่างที่ท่านนายกฯชอบพูดติดปาก

รักจะค้าจะขาย รักจะอยู่ในโลกเสรี และรักจะเห็นความเปลี่ยนแปลงในทุกด้านที่ดีขึ้นของประเทศ ผมก็ยังเห็นว่าสหรัฐอเมริกาคือประเทศที่เราไม่ควรทำลายมิตรภาพ อันมีมาช้านาน

การหยิ่งยะโส การถือดีโดยที่ไม่ค่อยมีอะไรจะดี แนวความคิดนี้ไม่เคยเป็นผลดีกับใครเลย และกรรมของปัญหาต่าง ๆ ด้วยความสงบ-เสงี่ยมเจียมตัว จะดีกว่า แค่เห็นเหตุดตกก็คิดว่าจะได้ปลาใหญ่ เทียวไปทะเลาะกับเพื่อนบ้านเขาหมด..ครับ..นึกว่ากูแน่แล้ว ที่แท้ก็ “กูจะแน่แล้ว” มากกว่า

ดูตัวอย่างง่าย ๆ คนญี่ปุ่น ประเทศญี่ปุ่นนั้นร่ำรวยมหาศาลแคไหนด เมื่อร้อยปี ยี่สิบปีก่อนเขาเจอใครก็ค้อมหัว กุมมือแสดงความนอบน้อม

เดี๋ยวนี้เขาก็ยังทำเหมือนเดิม ยิ่งก้มหัวมากเท่าไร เขายังรวยมากขึ้นเท่านั้น พลเอกชาติชายเป็นกัปตันที่กำลังจะคัดท้ายให้หัวเรือไปตรงทางอยู่แล้ว เมื่อก่อนมีแค่ “ปลาไหลเผือก” เดียวนี้กลายเป็น “ปลาไหลทอง” แน่แต่พระยังต้องพนมมือไหว้เลย เห็นมั๊ยล่ะ

เปลว สีเงิน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แนวแน่แก้ไขสิ่งผิด

โดยธรรมชาติ โลกนี้มีทั้งส่วนน่ารักและน่าชังปะปนกัน มนุษย์ก็ไม่ได้แตกต่างออกไป เพราะมนุษย์คือส่วนหนึ่งของธรรมชาติ เหตุนี้เพื่อโลกและการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ เราจึงพยายามค้นหา และจับจ้องแต่ส่วนดี ส่วนน่ารักของเพื่อนมนุษย์ อย่างนี้แล้วความสุขสานติจะฉาบไล่สิ่งไม่ดีให้มัน

กับพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ นายกรัฐมนตรี กับ ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง รัฐมนตรีประจำสำนักนายกฯ ผมเห็นในส่วนดีของทั้งสองท่าน โดดเด่น ในส่วนของ พลเอกชาติชาย เหตุการณ์ตั้งเครื่องบินบรรพชาที่สภาพแรงงานของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตประท้วงเรื่องปลดบอร์ด กฟผ. ชุดเก่า โดยข้อเท็จจริง ในตำแหน่งชญาภาท่านอยู่เหนือเหตุการณ์ที่ขัดแย้ง ไม่จำเป็นต้องโดดออกมาให้ชื่อเสียง “เสียง” ต่อการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง.....

แต่ท่านก็โดดออกมา “รับหน้า” อย่างเต็มตัว เหมือนกับว่า ท่านอยู่เบื้องหลังการเสนอชื่อบอร์ด กฟผ. ชุดใหม่อย่างนั้นแหละ!

อย่างนี้ไม่เรียกว่า “คุณสมบัตพิเศษของผู้นำ” แล้วจะเรียกว่าอะไร ใครเป็นลูกน้องท่าน จะทำงานแบบ “ยอมตายเพื่อนาย” โดยไม่เกี่ยงองส่วน ร.ต.อ.เฉลิม ท่านมีลักษณะความเป็นลูกน้องที่ดี เป็นผู้อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาที่ “เจ้านาย” ดายคาหลับ ลูกน้องที่ดี บางครั้งไม่จำเป็นต้องสงสัยคำสั่งของผู้บังคับบัญชา และเมื่อมีปัญหาใด ๆ เกิดขึ้น

ตีแสกหน้า

ลูกน้องจะชดอกรับผิดแทนนายโดยไม่หวั่นเกรงฟ้าเกรงดิน

แต่ถ้ามีส่วนของความดีเกิดขึ้น จะยกให้เป็นผลงานที่ผ่านการกลั่นกรองจากมันสมองของเจ้านายบัญชาลงมา จะรับคุณงามความดีเท่าที่ “นาย” จะแบ่งปันให้

นี่คือเอกลักษณ์ของเอกบุรุษเขี้ยว ร.ต.อ.เฉลิม ใครที่แสวงหาเจ้านายเพื่ออาศัยเป็นร่มโพธิ์เงิน โพธิ์ทอง ก็จงหาบุคคลเขี้ยวพลเอกชาติชายเถิด และตรงกันข้าม เจ้านายคนใด อยากได้ลูกน้องไว้วางใจรับบารมี ผักผีผักไข่ ก็จงแสวงหาบุคคลอย่าง ร.ต.อ.เฉลิมเถิด ความเป็นสิริมงคล จะบังเกิดแต่ถ่ายเดียว

อย่างไรก็ตาม สำหรับสาเหตุที่ ร.ต.อ.เฉลิมอ้างในการให้บอร์ด กฟผ. ชุดเก่าออกนั้น ต่างทราบกันแล้ว และสาเหตุนั้นมีมูลความจริงแค่ไหน ก็จงทราบการแจกแจงความจริงจาก “นายเกษม จาติกวณิช” บอร์ดชุดเก่าที่ถูกให้ออกไปแล้วเช่นกัน ผมจะไม่นำมาพูดอีก

ในส่วนของการเห็น ผมคิดว่า ทุกฝ่ายควรคำนึงถึงผลประโยชน์และความสงบสุขส่วนรวมเป็นหลัก อย่ายึดถือ ฐานะ และอย่ายึดความคิดเห็นของตัวเองเป็นสรณะ ขอให้ตรองดูถึงความถูกต้อง ความเหมาะสม

และสิ่งสำคัญ ขอให้ทุกฝ่ายตอบใจตัวเองว่า การกระทำทุกอย่างที่ผ่านไป ตั้งอยู่บนเจตนาบริสุทธิ์หรือไม่?

ถ้าพลเอกชาติชายจะยอมทบทวนมติ ครม. ใหม่ หรือจะเสนอรายชื่อบอร์ดเก่าให้ ครม. รับทราบในการแต่งตั้งกลับเข้าไปใหม่ ซึ่งวิธีนี้จะทำให้บอร์ดชุดที่ตั้งใหม่ถูกให้ออกไปโดยปริยาย ทุกอย่างก็จะจบลงด้วยดีครับ... ไม่มีใครเสียหน้า ได้หน้า มีแต่ประชาชนและประเทศชาติเท่านั้นที่จะได้ผลประโยชน์กลับมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย

อย่าไปยึดถือตัว “อดีต” กันให้มากนักเสียหริบ เพราะการยึดถือว่า “ตัวกูของกู” นี้แหละ สิ่งลึกลับถึงรุ่นวาย ตั้งแต่พวกหัวโล้นหัวเหลือง จนถึงหัวละเพื่อสองโพธิ์ไรนั่นทีเดียว

สำหรับการเคลื่อนไหวของสภาพแรงงาน กฟผ. รวมถึง 25 สภาพแรงงานนั้น รู้สึกว่าเป็นปฏิกริยาตอบโต้จากราชการต่อการเมืองที่ได้รับความเห็นชอบจากประชาชนเกือบพร้อมเพรียงในด้านความรู้สึกเป็นครั้งแรกในรอบปี

นั่นเป็นเครื่องพิสูจน์ชัดเจนหลักประชาธิปไตยว่า เสียงส่วนมากไม่เห็นด้วยกับมติ ครม. ที่แต่งตั้งบอร์ด กฟผ. ชุดใหม่ โละบอร์ดชุดเก่า หรืออีกนัยหนึ่ง คือ เสียงส่วนใหญ่ไว้วางใจ และเชื่อมั่นความสามารถของบอร์ดชุดเก่านั้นเอง

ก็แจกแจงให้ฟังตามประสาคนที่รักใคร่และหวังดีซึ่งกันและกัน และอยากให้ข้อสังเกตไว้ถนัดคิดว่า ชาวบ้านเขาหัวนใจ ถ้าเกิดไฟดับ จะมีทหารเข้ามาช่วยงานรัฐบาลเหมือนก่อน ๆ หรือไม่?

เปลว สีเงิน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สังคมคนการเมือง

! อาเข้าแล้วไหมละ....กันยังไม่ทันแปะเก้าอี้รัฐมนตรีมหาดไทย "คุณบรรหาร ศิลปอาชา" ก็ถูกหรีดคำและด้อยค่าอภัยสเป็นการ คือนรัชเสียดแล้ว ผมคิดว่าไม่ใช่ความกระสัน ไม่ใช่การกระเลือก กระสนของคุณบรรหารที่ข้ามฟากจากอุตสาหกรรมไปนั่งมหาดไทย คั้งนั้น ขบวนการต่อต้านแบบเดือนๆ ทั้งหลายควรสำนึกให้รอบคอบก่อนที่จะทำ ลงไป

ก่อนอื่นควรมีกด้วยว่า ทั้งคุณบรรหารและพล.ต.อ.ประมาณ ล้วนสังกัดพรรค ชาติไทยด้วยกัน การสลับเปลี่ยน ผลประโยชน์ก็ไม่ได้หักคดกล่นออกไปจากปากขาม พรรคชาติไทย แล้วทำไมจะต้องมาสาวไส้กันเอง หึงกันเอง ธิยยากันเอง

การแสดงออกซึ่งกตเวทิต่อ พล.ต.อ.ประมาณนั้น กระทำได้หลายทาง แต่การ แสดงออกด้วยวิธีการเช่นนี้ ผมคิดว่าไม่เป็นผลดีต่อ พล.ต.อ.ประมาณ และตัวพล.ต.อ.ประมาณเองก็คงไม่ชอบเท่าไรนัก

ให้โอกาสแก่คุณบรรหาร และให้โอกาสแก่พลเอกชาติชายสักระยะหนึ่งไม่คิ กว่าหรือ คึกเหนื่อเสียได้ที่จะให้สำแดงพลังนั้น ผมคิดว่าจะต้องมีให้ยึดเส้นยึดสายใน ไม่ช้า ฉะนั้น อย่าเสียดกำลังกันเองเลย

ข้ามฟากไปคุยด้าน กทม.บ้าง ก่อนอื่น ผมขอแจ้งความไปยังท่านเจ้าของจค- หมายทั้งในกรุงเทพฯและต่างจังหวัดว่า ผมรับทราบความปรารถนาดี และความยินดีที่ ท่านทั้งหลายมีต่อ พลตรีจำลอง ศรีเมือง แล้ว แต่ผมไม่สามารถนำความปรารถนาดีที่ ฝากมากับผมไปมอบให้กับเจ้าตัวคั้งที่ท่านระบุมาได้ คั้งนั้นก็ขอออกตรงนี้เลยนะครับ ท่านผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ประชาชนทั้งในกรุง นอกกรุง เขาฝากแสดงความ

ยินดีมา

เมื่อมีใบบอกไปถึงพลตรีจำลองแล้ว ก็ขออนุญาตบอกกล่าวไปถึงอีก 2 ท่าน ด้วยกันคือ "นายสมัคร สุนทรเวช" และ "ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง" เจ้าสำนักที่ร่วมประ- ลงกระบังซึ่งความเป็นเจ้ายุทธนาครบาลเมื่อเร็วๆ นี้

ในระยะหลังๆ คือหลังจากที่คุณสมัครถูกศาลตัดสินจำคุกในคดีหมิ่นประมาท รัฐมนตรีดำรง ลัทธพิพัฒน์ และรองอานญาไว้ คุณสมัครก็สงบเสงี่ยม เรียบร้อย ประ- หยัดด้วยคำ ประหัยคำ จนได้ยินเสียงสรรเสริญทั่วไปว่า "น่ารัก น่านับถือขึ้นมา" ซึ่งผมฟังแล้วก็แอบดีใจแทนคุณสมัครอยู่เฉียบๆ

ยิ่งในเทศกาลหาเสียงเลือกตั้งผู้ว่าฯ กทม. คุณสมัครโดยพรรคประชากรไทย- เปลี่ยนลีลาใหม่ จากที่คำแบบปากตลาด ชนิดที่เรียกกันว่า "หาเสียงน้ำเน่า" มาในรูปแบบเน้นเนื้อหาสาระ เน้นนโยบาย และใช้โอเทคโนโลยี เสียงนิยมชมชอบก็สอด- ประสานเพิ่มขึ้นเป็นทับทวี

แต่แล้ว...คุณสมัครก็เกิด "โรควูบ" หนักที่ทราบผลการวิจัยว่าแพ้ พลตรี- จำลองชนิดมองไม่เห็นฝุ่น ความเป็นสุภาพบุรุษทางการเมือง ความเป็นผู้ใหญ่ทางการเมืองหมดไปทันที ทรานนักการเมืองย้อนหลังไป 10-20 ปีที่แล้วคืนกลับ แสดงอาการ- โกรธเกรี้ยว พาลไปหมด ไม่ยอมรับความพ่ายแพ้ อาละวาดแม้กระทั่งขณะออกทีวี ทางช่อง ๑ มีหน้าข่าวก้าวร้าวประชาชนในท่านองว่า เลือกพลตรีจำลองไปได้อย่างไร....

และพูดด้วยความมั่นใจของตัวเองเพิ่มขึ้นว่า...ถ้าเขาได้ออกหาเสียงทางทีวี จะ- ต้องไม่แพ้เด็ดขาด

ครับ...ภาพของคุณสมัครที่ควบคุมสติอารมณ์ตัวเองไม่ได้ กลายเป็นรอยประ- ทับความรู้สึกที่ไม่ดีลึกลึในหัวใจประชาชนอีกมากต่อมาก คนที่ดูทีวี วันนั้นยอมรับ- คุณสมัครไม่ได้ และพูดถึงคุณสมัครด้วยความดูแคลน อา่าเข้าใจว่าประชาชน จะจุง- จมูกได้ร้ายๆ แต่เพียงได้ฟังนักการเมืองมาหลอกก้อยหน้าจอทีวี แล้วก็จะเชื่อไปหมค- เขาเลือกพลตรีจำลอง เพราะเขาเชื่อมั่นคุณสมัครเป็นอย่างดีของพลตรีจำลอง

ไม่ใช่เลือกเพราะไม่ได้ฟังคุณสมัครหาเสียงทางทีวี หรือ

เพราะรัก และปรารถนาดี เห็นว่าพอมืออนาคตทางการเมืองในภายภาคหน้า- หรือจริงเตือนมา อย่างน้อยผมก็เห็นแก่หน้า "คุณสัญญา สติบุตร์" ซึ่งคุณแม่ของเขา- มีความเมตตาต่อผมเสมอมากกว่าสิบปีแล้ว

ส่วน ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง นั้น ผมมีข่าวดีจะบอก อย่าเสียใจที่พ่ายแพ้ แม้ใน- เขตบิครองของตัวเอง การที่ผ่านออกทีวี และพูดขอมว ความพ่ายแพ้ ขอมรับชัย- ชนะของคู่ต่อสู้อย่างลูกผู้ชาย อย่างผู้มีสปิริตนักการเมือง เสียขุคไม่ถึง 5 นาที....

เชื่อหรือไม่...ภาพพจน์ลบๆ กว่าปี ที่กระฉ่อนทั่วเมือง "หายไปทันที" อย่าง- น้อยก็กว่าครึ่ง

การเมืองเป็นเรื่องร้อยเล่ห์ และนักการเมืองก็ต้องไม่หย่าในเล่ห์กล คั้งนั้น- ท่านจะพูดจากใจจริง หรือว่าเสแสร้งเพื่อการเมือง ล้วนมีผลออกมาในทางบวกค่อตัว- ท่านทั้งสิ้น ไปทางไหนก็ได้ยินเสียงชมท่านเข้าหู แม้กระทั่งลูกของผมเอง

ทุกอย่างก็งวดเข้ามาแล้ว สถานการณ์ "ตัวใครตัวมัน" ก็ใกล้เข้ามา- แล้ว ส่วนใครจะเข้าใจอย่างไร และจะปรับตัวเพื่อต้อนรับการเลือกตั้งครั้ง- ใหม่อย่างไร...เรื่องของท่าน ฉันทไม่เกี่ยว

เปลว สีเงิน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ฝ่ายค้าน-ฝ่ายรัฐบาล

เรามักได้ยินนักการเมืองทวงบุญทวงคุณเอากับประชาชนเสมอว่า เหตุที่เขาต้องเสียสละตัวเองเข้ามาสู่วงการนี้เพราะ "ต้องการรับใช้ประเทศชาติ" และทราบดีว่าจริงหรือรับใช้ประเทศชาติของเขานั้นมีอยู่ในวงแคบว่า...ต้องเข้ามาอยู่ในพวก อยู่ในฝ่ายของรัฐบาลเท่านั้น

นั่นคือหมายถึงว่า เขาจะรับใช้ประเทศชาติได้ ก็ต้องได้เป็นรัฐมนตรี เป็นเลขาฯ เป็นที่ปรึกษา เป็นนายกฯ ถ้าไม่ได้ตำแหน่งเหล่านั้น หรือไม่ได้คลุกคลีอยู่ในฝ่ายของรัฐบาล เขาคิดว่า ไม่มีโอกาสทำงานเพื่อรับใช้ประเทศชาติได้เลย

ในประเด็นนี้ ถ้า... เหล่านั้นลดความ "แกล้งโง่" ลงเสียนิดหน่อย ก็พอจะมองเห็นความจริงว่า การรับใช้ประเทศชาตินั้น ไม่จำเป็นต้องเป็นพวกรัฐบาลอย่างเดียว เป็นฝ่ายค้าน หรือเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ เท่านั้นก็สามารถรับใช้ประเทศชาติได้เหมือนกัน

โดยเฉพาะพวก ส.ส. พวกพรรคการเมืองประเภทแมง ประเภทด้วง เข้าสู่วงการเมืองที่ไร เป้าหมายอยู่ที่การได้ร่วมเป็นรัฐบาลที่นั่น ถึงแม้ไม่ได้ร่วมก็พยายามทำทุกอย่างเพื่อกระเสือกกระสนตัวเอง เลิกประจบประชาชน หันมาประจบหัวหน้ารัฐบาล เพื่อจะได้มีโอกาสเข้าร่วมบ้าง

ตรงนี้แหละคือ "จุดอ่อน" ของพรรค "ฝ่ายค้านจำเป็น" บางพรรคซึ่งมีแต่อุดมการณ์ทางการเมืองจอมปลอม ไม่ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ที่ตัวเอง

ได้รับมอบหมายตามกติกาประชาธิปไตย ค้านก็ค้านเหาะๆ แหะๆ ในส่วนที่ตัวเองเห็นว่าจะได้ประโยชน์

เรียกว่าค้านเพื่อให้มา "ต่อรองผลประโยชน์" อันถือได้ว่าเป็นพฤติกรรมที่ทรยศต่อประชาชน

เมื่อถึงจุดนี้ บางท่านอาจถามผมว่า "มีพรรคการเมืองพรรคไหนบ้าง" ข้อนี้เห็นจะไม่ต้องระบุ เข้าใจว่า คอการเมืองที่ติดตามมาแต่ละยุคแต่ละสมัย คงจะเห็น คงจะเข้าใจ และคงจะนึกสมเพชเวทนาปนทุเรศมาบ้างแล้ว

อย่างที่ผมบอกไว้เมื่อก่อนว่า "นี่คือจุดอ่อนของฝ่ายค้านสำคัญ" มันเป็นจุดอ่อนที่ฝ่ายรัฐบาลใช้เป็นประโยชน์กับตัวเองอย่างได้ผลมาเกือบทุกครั้ง ในขณะที่เกือบเพลี้ยงพล้ำเชิงกลการเมือง

เราจะเห็นเสมอว่า รัฐบาลไหนก็ตาม ถ้าพลาด ถูกกรมกระหน่ำในปัญหาใดปัญหาหนึ่งจากแกนนำฝ่ายค้าน หรือถูกกรมกระหน่ำจากมวลชน จะต้องมีการออกมาเสมอว่า "ปรับ ครม. มีฝ่ายค้านร่วม"

เรียกว่าเอาเหยื่อไปล่อให้ฝ่ายค้านแตกแยก เพื่อให้กำลังรบแข็งแรงแรงอ่อนแรงลง

มันเป็นลูกไม้ดีดๆ แต่ก็ใช้ได้ผลทุกยุคทุกสมัย ฝ่ายค้านพรรคไหนที่ฝ่ายรัฐบาลจะสอยมาเป็นเหยื่อ มันก็ขึ้นอยู่แต่ละสถานการณ์

เหตุนี้ เมื่อเราอ่านหนังสือพิมพ์ มักจะพบสูตรรัฐบาลผสมแบบแปลกๆ ใหม่ๆ ออกมาเรื่อยๆ และพรรคที่ถูกเอ่ยอ้างว่าจะถูกชวนมาร่วมรัฐบาล เมื่อถูกสัมภาษณ์มักจะอ้อมๆ แอ้มๆ ชนิดเข้าปากก็เห็นลิ้นไก่ว่า...เป็นเรื่องของอนาคต ยังพูดอะไรไม่ได้ แต่ถ้าให้เขาร่วมจริงๆ ก็ต้องขอดูก่อนว่าจะเข้าไปทำอะไรให้ประเทศชาติได้บ้าง...

โน่น...ฮ่า...ไปโน่น ประเทศชาติเจ็บตัวอีกจนได้ หิ้งที่พวกเขานั้นแหละอยากเป็นรัฐมนตรีกันจนตัวชี้ตัวสั้น ไม่กล้าพูดอะไรมาก กร้าวจะไปจัดใจฝ่ายรัฐบาล เคียวเขาจะไม่มาชวนไปร่วมด้วยจริงๆ

แต่ลงท้าย พอฝ่ายรัฐบาลเขาดังตัวได้ เขาก็ไม่ชวนไปร่วมด้วยจริงๆ นั่นแหละ เข้าตำรา "ผาถล่มให้สุโขทัย" ไม่มีผิด

ทั้งหมดนี้ ผมเพียงดูๆ แล้วก็เก็บพฤติกรรมการเมืองมาเล่าสู่กันฟังสนุกๆ เท่านั้นเอง อย่างน้อยก็จะได้รู้ถึงลักษณะสังคัมการเมืองในยุคหลังๆ นี้ นักการเมืองเก่งแต่ละจะเป็นฝ่ายรัฐบาล และนับวันศิลปะของการเป็นฝ่ายค้านที่ดีจะสูญหายไปจนน่าเป็นห่วง

ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น ตอบไม่ยากหรอกครับ...เพราะการเลือกตั้งมันกลายเป็นธุรกิจที่มี "ต้นทุน-กำไร" ใครๆ ก็ต้องการมาดอนทุน การเป็นฝ่ายค้านที่คิดนั้น เท่ากับเป็นวีรบุรุษของชาติ นั่นหมายถึงว่ามันเป็นกันได้ยาก ไม่เหมือนกับการเป็น "รัฐบาลที่เลว"...ไม่ว่าในส่วนใหญ่ของโลก เป็นกันง่าย...ง่าย

เปลว สีเงิน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กติกาทริ-ชวลิต-สัจจนา

ใครๆ ก็อยากให้เป็น "พลเอกสุจินดา คราประยูร" เป็นนายกรัฐมนตรี นั่นก็ไม่ว่าอะไรในลักษณะของสังคมประชาธิปไตยไทยๆ ซึ่งยังไม่พ้นวังวนของลัทธิ "อัลตาธิปไตย" คือการยึดถือตัวบุคคลเป็นหลักมากกว่าจะยึดถือหลักการ หรือกฎเกณฑ์ของการมา-การไป ความวิถีทางประชาธิปไตย

แต่ที่แปลก และอยากจะดูขบขัน นั่นคือ การที่ "พลตรี ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช" พยายามนักพยายามหาหนทางให้พลเอกสุจินดาเป็นนายกรัฐมนตรีคนต่อไป... ใจว่าใครจะแฉ ใครจะยึดเบียดตำแหน่งให้ชนาคนไหน พลเอกสุจินดา ก็ยังยืนยันอยู่ประโยคเดียวว่า "จะไม่เล่นการเมือง" และปฏิเสธตำแหน่งนายกรัฐมนตรีว่าบ้านฉัน... การที่พลเอกสุจินดาปฏิเสธและยืนยันไม่เล่นการเมืองนั้นถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา แต่ถ้าพลเอกสุจินดาที่ขอร้องกับใครและวิ่งปากกับใครจะไปไหน... ผมจะเป็นนายกรัฐมนตรีคนต่อไป...

อย่างนี้ไม่ธรรมดา เพราะ "ห้า" แน่ๆ เราลองมาแยกแยะกันดูอีกทีในจุดปรารวดนาคที่ขัดแย้งกัน ปกติพลตรี ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ นั้นยกกันว่าท่านเป็นเสาหลักประชาธิปไตย ท่านดูแลบ้านระบอบเผด็จการไม่ทางทหาร หรือพลเรือนมาตลอด

และท่านก็สนับสนุนการเมืองในระบอบประชาธิปไตย สถานานายกฯต้องมาจากการเลือกตั้งอย่างเต็มพิกัด

อีกประการหนึ่ง พลตรี ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช วิถีชีวิตทางการเมืองถือได้ว่า เป็นการเมืองในระบบ เป็นหัวหน้าพรรคกิจสังคม ถึงแม้ว่าเพิ่งจะลาออกจากตำแหน่งหัวหน้าพรรค แต่ภารกิจสืบต่อระหว่างการถ่ายถอดตำแหน่งก็ยังไม่เบ็ดเสร็จ

ดังนั้น ในฐานะที่ท่านจะเป็นพ่อของพรรคกิจสังคมก็ว่าได้ ท่านน่าจะสนับสนุนคนของพรรคกิจสังคมให้มีตำแหน่งสูงสุดทางการเมือง... เกกว่า

หรือจะอะไรก็แล้ว พรรคกิจสังคมของท่าน "หมคนาคต" มองไม่เห็นหัว ไม่เห็น

หาง ท่านก็จะจริงใจระบอบประชาธิปไตย ด้วยการยึดหลักการที่ว่า... นายกรัฐมนตรีคนต่อไป ควรจะมาจากการเลือกตั้งจากพรรคใดพรรคหนึ่ง

แต่ถ้าไปปรากฏอย่างนั้น กลับไปสนับสนุนพลเอกสุจินดา ก็ทราบกันทั้งบ้านทั้งเมืองว่า "เป็นนักการเมืองประเภท 2" คือเป็นเพราะร่วมขบวนการยึดอำนาจการปกครองเมื่อวันที่ 29 ก.พ. 34 ไม่ได้เป็นนักการเมืองตามระบอบโดยแท้

และโดยข้อเท็จจริง พลเอกสุจินดาบ่งเป็นข้าราชการทหาร ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารบก การที่เราพูดกันถึงนายกฯ-คนต่อไป นั่นก็หมายถึงการเมืองในระบอบเลือกตั้งที่จะมีขึ้นอีกไม่นาน

แล้ว พลตรี ม.ร.ว.คึกฤทธิ์จะสร้างความสับสนในระบอบเลือกตั้งทำไม ในการที่จะให้พลเอกสุจินดาเป็นนายกฯ ท่ามกลางเป็นข้าราชการประจำ ท่านไม่ได้ตั้งพรรคการเมือง ท่านไม่ได้ลงสมัครรับเลือกตั้ง ท่านไม่ได้สังกัดพรรคการเมืองใด... แล้วทำไมจะจะไปยึดเบียดตำแหน่งลงๆ แล้งๆ ให้ท่าน

ท่านคุณหมื่นคุณแคลนนักการเมืองในระบบ ถึงขนาดว่าไม่มีใครเหมาะสมจะเป็นนายกฯเลยเขี้ยวหรือ?

ผมไม่ปฏิเสธในความกว้างของรัฐธรรมนูญที่ระบุว่า ใครก็ได้ที่จะมาเป็นนายกฯ แต่ถ้าเป็นข้าราชการประจำต้องลาออก แต่ฉันมันเป็นเจ้านายลูกห้าย และความเป็นไปได้หรือเป็นไปได้ ไม่ได้อยู่ที่กำลังของกองทัพ หรือแรงสนับสนุนของ พลตรี ม.ร.ว.คึกฤทธิ์

แต่ฉันอยู่ที่บรรดาสมาชิกสภา ซึ่งผ่านการเลือกตั้งเข้ามา ว่าจะโหวตเอาใครมาเป็นนายกฯ ขึ้นตอนนั้นมียกมากมายน จะมาพูดขอร้องให้คนมองข้ามความสำคัญความศักดิ์สิทธิ์ของขึ้นตอนตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญไปทำไม?

แต่ก็หรือว่า ท่านพลตรี ม.ร.ว.คึกฤทธิ์หนุนพลเอกสุจินดาอย่างไม่ลืมหูลืมตา

เพราะความอคติและแรงวิชาในคำว่า "พลเอกชวลิต ชิงขจร" หัวหน้าพรรคความหวังใหม่ใช่ไหมเล่า!

ในใจจะพลตรี ม.ร.ว.คึกฤทธิ์คนนี้ได้ว่า ใครก็ได้จะมาเป็นนายกฯ... แต่ยังไม่ใช้พลเอกชวลิต... แต่เมื่อพลเอกชวลิตท่านละตำแหน่งทางทหารมาเล่นการเมืองตามระบบประชาธิปไตย เขาคงตกใจ ออกตามประคุด และดูพรรคของท่านจะมาแรงทาบเป็นเงาเหมือน "พรรคชาติไทย 2"

ถ้าออกประชาธิปไตยก็เลยต้อง "ตีกัน" ทุกวิถีทาง ตีกันแม้กระทั่งไม่ยอมชี้ให้ประชาชนเห็นในสิ่งที่ควรเป็นว่า "นายกฯคนแรกจะมาจากการเลือกตั้ง" เว้นแต่ถ้าเกิดเหตุสุดวิสัยจึงจะใช้แนวเลือกอื่นขึ้นมาพิจารณา เช่น ไม่มีพรรคใดได้เสียงข้างมาก ต้องจัดตั้งรัฐบาลในแบบสหพรรค และไม่สามารถตกลงกันได้ว่าจะให้ใครเป็นนายกฯ ก็ต้องเชิญคนกลางมาเป็น

ซึ่ง "คนกลาง" นั้น อาจจะเป็นใครก็ได้ที่สหพรรคจะมีความเห็นชอบร่วมกัน อาจจะเป็นพลเอกสุจินดา หรืออาจจะเป็นตัวพลตรี ม.ร.ว.คึกฤทธิ์เองก็ได้ ใครจะไปรู้!

นี่ถ้าพลเอกสุจินดาเป็นคนบ้าๆ และหลงตัวเอง การณ์ก็คงเข้าตามแผนของพลตรี ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ คือพลเอกสุจินดาหนีกริม สลัดใจแห่งที่ แห่งนี้กับพลเอกชวลิต กลายเป็นศัตรูทางการเมืองซึ่งกันและกัน

พลเอกชวลิตก็อาจพลาดเป้าหมายทางการเมืองที่วาดหวัง และถึเช่นเดียวกัน พลเอกสุจินดาที่ถูกผลักไปไม่ค่าขกลางถนนการเมืองให้ศพชิ้นอีกเป็นที่ทุระแห่งใด สาธารณชน...

เพราะการจะเป็นนายกฯนั้น มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าจาประกาศิตของพลตรี ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ดังกล่าแล้ว

ลงท้ายพลตรี ม.ร.ว.คึกฤทธิ์เก่งอีก* ใช้กระสุนเม็ดเดียว แต่ฆ่าคนได้สองตัวเป็นการจัดจจากหนามจากกองทัพให้หันเส้นทางการเมืองไปได้อีกกระหน่ำ

แต่ก็นั่นแหละ... เราอาจจะคิดกันเกินการณ์ไปก็ได้ พลเอกสุจินดาอยู่อย่างนั้น พลตรี ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ท่านอาจจะสิ้นหนทางนอกจากจะอุมขูเป็นการส่วนตัวก็ได้... ใครจะไปรู้

เปลว สีเงิน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ฉากสร้างทางของสังคม

การทำตัวให้เป็นผู้มีคุณภาพแก่สังคมของคนไทยรู้สึกว่าจะเป็นเรื่องฝืนสังคมนับปัจจุบันนี้อะไรๆ ทั้งที่ปัจจุบันนี้ ผู้ละในสังคมส่วนหนึ่งเริ่มมีจิตสำนึกที่คิดเกิดขึ้นแล้วว่า "ทุกคนคือช่วยกัน" จะถือว่า "ช่างเขา-ไม่ใช่เรื่องของเรา" ไม่ได้แล้ว

ครับ...เป็นเรื่องที่ต้องให้กำลังใจ และต้องทำความเข้าใจกันให้คิด อย่างที่ขอตัวอย่างหมคหวัง ไม่มีใครเลิกสังคมนได้ในวันเดียว ต้องใจเย็น ต้องอดทน อดกลั้น และอย่าหวังผลในวันนี้ วันพรุ่ง

ที่มนุษย์ในวันนี้ บางท่านอาจสงสัยว่า "วันนี้มีขลังอะไรขึ้นมาอีกล่ะ" ก็คงเป็นเพราะเหตุผลเนื่องจากข้อเขียนบางวัน และมีท่านผู้อ่านเขียนจดหมายบ้าง โทรศัพท์มาเล่าสารทุกข์สุกดิบสู่กันฟังบ้างนั่นเอง

อย่างวันก่อน หลังจากที่ดีพิมพ์ "คำสารภาพจากนักสูบบุหรี่" คือของ พ.ศ.ท. สุนทร วัชระบุตร ไปแล้ว ก็มีเสียงตอบกระหนาบกลับมาประปรายในลักษณะที่ว่า... ขอบอกขอบใจท่าน พ.ศ.ท. สุนทร คำสารภาพที่เปิดเผยของท่านมีคุณค่ามหาศาล เป็นข้อเตือนใจนักสูบบุหรี่ได้อย่างชัดเจน

...เป็นมะเร็งปอดเสียยังดีกว่า เพียง ๘ เดือนก็ตายแล้ว และผมประสงค์ให้เป็นมะเร็งปอดเหลือเกิน จะได้ไม่ทรมานหลายปี...

...ขอยืนยันว่า ถ้ายังคงสูบบุหรี่ต่อไปจนป่วยเป็นโรคมะเร็งปอดแล้ว จะพบกับความทรมานอย่างยิ่ง เหมือนที่ผมประสบอยู่ทุกวันนี้ และคิดแต่จะทำลายชีวิตตนเองตลอดเวลา เพื่อให้พ้นความทรมาน โดยเฉพาะเมื่ออาการของโรคทรุดลงถึงขั้นต้องเจาะคอช่วยหายใจ ขอเรียนว่าเหมือนคนกรงทั้งเป็น ผมคิดอยู่ทุกวันนี้ หากต้องเจาะคอเป็นครั้งที่ 2 ก็จะขอทำลายชีวิตคน เพราะมันทรมานเหลือเกิน

นี่คือส่วนหนึ่งของคำสารภาพอันบ่งบอกชัดเจนถึงพิษภัยของบุหรี่ที่ พ.ศ.ท. สุนทรประสบกับตัวเอง มันร้ายแรงขนาดขอเป็นมะเร็งดีกว่าอย่างนั้นแหละครับ!

หลังจากที่ดีพิมพ์ไปแล้ว มีไปรษณียบัตรจากท่านหนึ่งขอทราบที่อยู่ของท่าน

พ.ศ.ท. สุนทร ท่านไม่ได้แจ้งที่อยู่ละเอียดให้ทราบ นอกจากบอกว่าบ้านเลขที่ 24 หมู่บ้านเสรี 5 กทม.

ก็มาถึงเรื่องที่ผมเกริ่นไว้แต่แรก คือมีข้าราชการสุภาพสตรีท่านหนึ่งโทรศัพท์มา บอกว่า ขยาดกระบายเพื่อคลายความอัดอั้นเท่านั้น ซึ่งผมก็เข้าใจ หลายสิ่งหลายอย่าง ช่างครั้งเก็บเอาไว้นอนเดี๋ยวมันก็แน่นอก มีคนสักคนที่พอเข้าใจเพื่อรับฟัง มันจะช่วยได้บ้าง

เธอบอกว่า ปกติต้องโดยสารรถเมล์ ขสมก. ไปทำงาน และกลับบ้านประจำ โดยทั่วไปแล้วก็ไม่ค่อย เบนคนสูบบุหรี่บนรถเมล์ เป็นเพราะสังคมชาวรถเมล์จัดระบบสังคมกันเองมานานนับสิบๆ ปีแล้ว คือเมื่อขึ้นรถเมล์ก็จะไม่สูบบุหรี่

อีกอย่างหนึ่ง 'สภาพอันแออัดของคนโดยสาร ไม่อำนวยความสะดวกให้ใครสูบบุหรี่ เพราะมันจะต้องไปทรมานบุคคลข้างเคียงที่ขี้ต๊อด เจนเป็นเรื่องเป็นราวแน่ๆ แต่ในขณะนี้ สุภาพสตรีท่านนั้นก็เจอผู้โดยสารสูบบุหรี่บนรถเมล์ถึง ๓ ครั้ง

ท่านบอกว่าสังเกตจากสภาพการแต่งกาย และสำเนียงพูดจาแล้วรู้สึกว่าเป็นมาจากต่างจังหวัดแถบอีสาน

วันแรกที่เจอ ชายผู้นั้นนั่งแถวหน้า เธอที่นั่งแถวหลัง เขาเอาบุหรี่ขึ้นมาจุดสูบทันทีโขมงทั้งหัว ครั้นรวมเธอจนอดอดจึงบอกให้เขาทราบโดยคิดว่า...เขาห้ามสูบบุหรี่บนรถเมล์นะคะ

ชายผู้นั้นหันมามอง สักครูก็โยนบุหรี่ทิ้งนอกรถ

วันต่อมาพบอีกครั้ง เธอจึงบอกพนักงานเก็บค่าโดยสารประจำรถให้ไปเตือนเมื่อเตือนแล้วชายผู้นั้นทำท่าอึดอัด และพูดว่า "ไม่ไปก็ได้วะ" ว่าจะเลิกสูบบุหรี่ไป

ท่านวรายที่ตาม สุภาพสตรีท่านนั้นบอกว่า เป็นชายที่ทางมาจากอีสานอีกเช่นกัน เธอบอกให้พนักงานเก็บเงินไปเตือน แต่เธอเป็นผู้หญิง ไม่กล้าไปเตือน สุดท้ายตัวเองต้องเข้าไปบอกกับชายผู้นั้นว่า บนรถเมล์เขาห้ามสูบบุหรี่

ชายผู้นั้นแสดงความไม่พอใจ พูดยุติจะคอยด้วยด้อยค่าเขาเอาเลย และบอกว่าทำตัวเป็นพลเมืองคืออย่างนี้ แน่จริงให้ไปลงที่ป้ายพระโขนง จะเอาลูกปืนให้แคะ...

เจอแบบนี้ ความเป็นพลเมืองคือของเธอก็ถึงขั้นขุ่น เมื่อลงที่ป้ายพระโขนง เธอพบตำรวจ และบอกให้ช่วยไปว่ากล่าวตักเตือนชายผู้นั้น ตำรวจมองหน้าเธอ เจอเมฆ ไม่แสดงความเอื้ออาทรต่อสังคมแต่อย่างใด

นี่แหละครับที่สุภาพสตรีท่านนั้น ดูเหมือนจะเป็นข้าราชการครูโทรทัศน์มาระบายความอัดอั้น ผมเข้าใจ และไม่ถือว่าเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระแต่อย่างใด ขึ้นแรกผมคิดที่คนในสังคมไม่ทอดธุระช่วยจัดระบบสังคมกันเอง ถ้าสังคมเราบิดหลัก "ตำหนักที่ควรตำหนิ และขบถองคนที่ควรขบถอง" ทำให้ทรมานเสมอ ในไม่ช้า...การทำความคิดจะไม่เป็นเรื่องแปลกประหลาดในสายสายตาผู้อื่นอย่างที่เป็นอย่างนี้

ครับ... ทุกวันนี้มันเป็นอย่างนี้จริงๆ เสียด้วย คนเราอายุที่จะทำอะไรก็ตาม จะเอื้อเฟื้อต่อสังคม ตระหนักดีเห็นภัยภัยขบถองขมเขยิบบุคคลที่ควรขบถอง แต่ในทางตรงกันข้าม คนในสังคมไทยไม่เอาที่จะทำอะไร ทำผิดกฎระเบียบสังคม และไม่เอาไม่มีน้ำใจ หรือจะรวมกันค่า รุ่นที่หกความบกพร่อง ความผิดของคนอื่นก็มาประจาน

เราอย่างนี้ดูเคยเลข บ้านเมืองเป็นของเราทุกคน สังคมนี้อยู่ เจริญเรา และพวกเรานี้แหละเป็นผู้สร้างสังคม และผลักดันสังคมให้ดีหรือเลว อย่างเอาแต่ตัวรอด ช่วยกันดูแลรักษา อย่าโยนให้เป็นภาระรัฐบาลอย่างเฉยๆ ไม่เข้าบ้านเราจะมิประชาชนคุณภาพเหมือนอีกหลายๆ ประเทศ

สังคมจะดี บ้านจะต้องดีก่อน...มันหมายถึงว่า เราต้องช่วยกันปลูกฝังสร้างจิตสำนึกที่ดีให้กับทุกคนในบ้านเรา แต่ละบ้าน...แต่ละบ้าน. เมื่อออกมารวมกันในเมือง มันก็เป็นสังคมเมือง เมื่อสังคมบ้านดี สังคมเมืองมันก็จะดีแน่นอน

ครับ...ผมรู้ว่ามันแคว้งคว้างเดือนลอยเต็มที แต่ทุกอย่างมันต้องจุดประกายแห่งการเริ่มต้น อดทน และหนักแน่น ไม่หวังผลตอบแทนเป็นการส่วนตัว...มันแหละ สังคมนี่จึงจะมีหวัง

เปลว สีเงิน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขอผมบ่นบ้างเถอะครับ

ผมจะข่าอะไรอย่างนี้ก็ไม่รู้ สำหรับการจราจรในกรุงเทพฯระยะนี้ไม่ว่าจะไหลไปทางไหนมันก็ติดกันยาวเหยียดคิดว่าที่เลขคิดเป็นประจำอยู่แล้ว โดยเฉพาะบนถนนวิภาวดีรังสิต ช่วงแค่นี้แยกเกษตรมาสำนักงานไทยรัฐ คือใช้เวลา 2 ชั่วโมงเต็มๆ เมื่อวันศุกร์-วันเสาร์ที่ผ่านมา

ครับ...ก็รู้เหมือนกันว่า ไม่รู้จะบ่นไปหาพระและอะไร เพราะอย่างไรมันก็เป็นของมันอย่างนี้ อาจเป็นช่วงปลายปีเชื่อมต่อกับปีใหม่ ผู้คนต้องแต่งตัวสวยๆ ออกซื้อหาข้าวของกันมากเป็นพิเศษก็ได้อีก ก็อย่างว่าแหละครับ แต่ก็ไม่ได้ และการบ่นช่วยอะไรไม่ได้ แต่ขอหน่อยเถอะ เก็บไว้เคียวมันจะระเบิด

ผมไม่อยากโทษตำรวจจราจร เพราะท่านก็เหนื่อย และท่านก็ไม่ต้องการให้รถติด แต่ถ้าผู้ใหญ่นใจมากกว่านี้สักนิด มันจะไม่ติดแบบ "จอกค้าย" กันกลางถนนยาวเป็นกิโลๆ เพียงแต่จัดวางกำลังตำรวจจราจรให้มีจุดจุดที่ควรจะเป็นบ้างเท่านั้น

อย่างถนนวิภาวดีรังสิต ถนน 8 เลน เข้า 4 เลน ออก 4 เลน แต่เวลาใช้ทางร่วมวงบริเวณ 4 แยก เช่นที่สี่แยกเกษตร สี่แยกลาดพร้าว และสี่แยกสุทธิสารวิงมา 4 เลนแล้วมาร่วมเพื่อใช้ทางร่วมกันเพียง 2 เลน ยิ่งตรงหน้า ปศท. มีการกำหนดของคอนเมืองโกลด์เวย์ทางฝั่งแคบเข้ามาอีก รถฝั่งวิคแคบเข้ามาเพื่อแย่งกันขึ้นสะพาน มันเลยติดจัดเป็นชั่วโมง ความจริงรถจะไม่ค้างและติดซักขนาดนั้น มันอาจค่อยๆ เลื่อนไหลไปได้ถึงจะไม่เร็วแต่ไม่ถึงกับติดแหว่ง ซึ่งอาจแก้ไขได้ 2 วิธี คือ วิธีแรก คนขับต้องเคารพกฎจราจร และเข้าเลนให้ถูกต้องตามเส้นขาวที่ตีไว้บนถนน เท่าที่เห็น รถส่วนใหญ่จะไม่คำนึงถึง ขับมาในเลนไหนก็ได้ แล้วมาแย่ง มาแข่งกันเข้าเลนตรงใกล้ๆ เจิงสะพาน ทั้งที่เป็นเส้นทึบ ห้ามเปลี่ยนเลน ห้ามแซง

วิธีที่ 2 ก็สืบเนื่องมาจากวิธีแรก เมื่อรถวิ่งมาใช้ทางร่วมเพื่อขึ้นสะพานเช่นนี้ เท่าที่เป็นอยู่ตำรวจจราจรอย่างน้อย 2 นายกลับไปยืนจ้องอยู่เจิงสะพาน เจคนาเพื่อคอยคักจับรถที่ทำผิดกฎจราจรมากกว่ามีเจคนาที่จะแก้ไข และอำนาจการจราจรให้ลดธงตัว บังท่านได้เหยื่อเรียกรถจอดเพื่ออึดใจจับขึ้น ทางที่แคบอยู่แล้วจะแคบหนักขึ้น เพราะรถจอดเหยื่อจะต้องจอดคาทาง

ท่านที่ขับรถยนต์บนถนนวิภาวดีรังสิตในช่วงที่จะข้ามสะพาน ถ้าสังเกตจะพบว่า ก่อนที่จะขึ้นสะพานนั้น ติดกันยาว ต่อๆ คลานมาทีละคัน แต่พอถึงบริเวณเจิงลาดสะพาน รถกลับเว้นระยะกัน ริ่งกันห่างๆ ทั้งที่ต่อห่างหลังติดกันเป็นปึก ไม้ดีทบขยเคล็ดอนตัวไปตามลำดับที่เป็นเช่นนี้เพราะเหตุคล้ายๆ คือ ตำรวจจราจรมักไปยืนคุมเว็ญคุมเจิงสะพาน แทนที่จะไปยืนคุมกักกันที่ปลายเส้นขาวสักคนหนึ่ง เพื่อควบคุมให้รถแต่ละคันเข้าเลนให้ถูกต้อง เมื่อปลายเส้นขาวซึ่งเป็นเส้นทึบไม่มีตำรวจคุม ข้าราชการที่ยืนอยู่เจิงสะพานก็มองมาไม่เห็น เพราะไกลพอสมควร รถก็เลนมาแย่งกัน เบียดกัน แข่งกัน เรียกกว่าเพื่อจัดแถวเข้าตามเลน จะขึ้นสะพานบ้าง มาจากขวาจะปาดเข้ามาซ้ายเพื่อไปลอคได้สะพานบ้าง มาจากซ้ายปาดเข้าเลนกลางเพื่อจะขึ้นสะพานบ้าง มันก็เลยออกกัน ค้างกัน ยึกยักอยู่ตรงนั้น สมมุติเอาคันละ 1 นาที แล้วรถเป็นสิบเป็นร้อย มันจะต้องเสียเวลาไปกี่นาที ลองคิดดู

ตำรวจจราจรนั้นมิใช่เพื่ออำนวยความสะดวกจราจรให้คล่องตัว ไม่คิดขัดเคืองความเป็นจริง ไม่ใช่มีเพื่อเอาไว้คักจับคอยจับคนทำผิดกฎจราจร ฉะนั้น ควรกระจายกำลังกันไป ไม่ใช่ไปยืนเป็นกระจุยอยู่แต่เดียวกัน ตรงไหนเป็นต้นเหตุที่ทำให้รถติด ควรไปยืนอยู่ตรงนั้น ยืนเฉยๆ ให้คนขับเห็นเขาก็ถอยแล้ว ไม่กล้าทำผิด ไม้ไปยืนอยู่เจิงสะพานคั้งที่เป็นอยู่ เพราะบนความเป็นจริง ตรงเจิงสะพานนั้น ถึงแม้ไม่มีตำรวจจราจร ก็ไม่มีคนขับรถที่โหนจะขับไปแซงพรวดพราดกันตรงนั้นหรอก

ใช้แคไปยืนเป่าปรี๊ดๆ แล้วโบกมือเร่งอีกๆ ตรงเจิงสะพาน มันช่วยอะไรไม่ได้ ไปยืนที่ปลายเส้นขาวแบ่งเลนนั้นถอะครับ มันต้องช่วยได้แน่

ขอโทษทีเถอะที่วันนี้บ่นเรื่องจราจรมากไปหน่อย อันที่จริงผมไม่คิดอยากจะบ่น เพราะการจราจรที่ติดขัดปัจจุบันนี้ มันคิดจนเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว เป็นปกติของเมืองใหญ่

อยู่แล้ว และก็เห็นหลายๆ ฝ่ายเขาพยายามแก้กันอยู่ จึงมันต้องใช้เวลา ใช้ความร่วมมือกันหลายๆ ฝ่าย จะเอาแต่ใจกันไม่ได้ แต่เห็นการจัดการจราจรมันยังมีช่องว่างอยู่ก็อยากเสนอแนะบ้างเท่านั้น

ตำรวจจราจรนั้นเป็นตำรวจที่ผมเห็นใจและสงสารมากที่สุด ผมเคยถูกคุกคาม คตะคอกอยู่บ้าง แต่ผมก็เข้าใจ ลองใครขืนอยู่กลางถนนครั้งก่อนวัน จะให้ยืมแค้ ธรรมณ์ดี พูจจาจีๆ จำๆ ตลอดเวลา นั่นก็ถือว่าเป็นพระโศดาลัยแล้วละครับ

แต่ผู้บังคับบัญชาควรกำชับต่อน้องให้เขาบึ่งถึงเจคนาหลักของการจัดการจราจร และควรจัดสรรบุคลากรให้สอดคล้องกับสภาพการจราจร จัดสรรกำลังให้อยู่ในจุดที่ถูกต้องเหมาะสมในแต่ละสภาพของการจราจร

ไม้ไปยืนที่จุดที่นี้ ควรจูงม็ก็ถัน แปะไปไปแล้วเท่านั้นเท่านั้น พอดตามก็คอบแล้วบอกของกำลังตำรวจจราจร แต่ไม้ได้ลงไปควบคุมในจุดย่อยของการกระจายกำลังเพื่อประสิทธิภาพของงาน อย่างนั้นมันเป็นการทำงานที่สูญเปล่า และน่าเสียค่า

เรื่องการจัดทำเกาะแบ่งเส้นการจราจรเหมือนกัน บางแห่งเอาแห่งขึ้นมาไปกองๆ ไว้กลางถนน อย่างเช่นปากทางถนนสุขุมวิทที่จะแยกขึ้นทางด่วนตรงเพลินจิตเป็นต้น รถวิ่งกันมาเป็นแพ แต่พอจะขึ้นทางด่วน โกรทั้นนาๆ ไปใช้เส้นทางนั้น อาจวิ่งขึ้นไปเกยกับแห่งขึ้นมาได้บ้าง เพราะท่านเอาแห่งขึ้นมาทำเป็นเกาะไว้เดี่ยวๆ แดงไม้มีสัญญาณใดๆ บอก และไม่มีติสะท้อนแสง หรือไม้สะท้อนแสงใดๆ มาหาไว้เลย กลางคืนด้วยแล้ว เสียภัยอันตรายมากที่สุด บางที่มีรถชนแห่งขึ้นมาคั้งกระเด็นออกมากระจายถนน ฆ่ากัวอุบัติเหตุจะเกิดกับรถคันต่อๆ มาเหลือเกิน

พูดกันได้ง่ายๆ ว่า เส้นทางการจราจรในกรุงเทพฯนั้น ถ้าใครเคยใช้เส้นทางไหนเป็นประจำ คุณเคยอยู่คั้งไป แต่ถ้าไปยืนเส้นทางที่ไม้ได้ใช้เป็นประจำ น่ากลัวอันตรายเหมือนขับรถคนละประเทศเลยทีเดียว

ท่านอื่นๆ จะคิดเห็นเป็นอย่างไรผมไม่ทราบ แต่สำหรับผมเห็นแล้วคิดอย่างนี้จริงๆ ครับ

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียน

นางสาวอรสา ศรีสุข เสริม เกิดเมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ. 2509
ที่กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษา ปริญญาตรีวิทยาศาสตร์บัณฑิต จากคณะวิทยาศาสตร์
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ เมื่อปี พ.ศ. 2532 ได้เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรปริญญาโทวิทยาศาสตร
สาขาวิชาการศึกษาหนังสือพิมพ์ ในปีการศึกษา 2534 ปัจจุบันทำงานที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย